

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

ČERVENEC 2005

*Sola Scriptura – Jedině Písmo
Solus Christus – Jedině Kristus
Soli Deo Gloria – Jedině Bohu Sláva*

*Sola Gratia – Jedině Milostí
Sola Fide – Jedině Vírou*

OBSAH

Vědeční prognostici	1
Církev vyvolená	2
Povinnost	6
Soud nebo spasení?	11
Hledání smyslu utrpení	17
Ježíšovy malé děti	22
Podstata modlitby	27
Křesťanův zápas	36
Církev jako letadlo	39
Obecenství nebo party?	40
Smutná realita	42
Tři svědectví:	44
I. Dopis	44
II. Odešel kamarád	44
III. Nechtěné dítě	45
Konference HCJB	47
Spolupráce HCJB a TWR – CZ	47

VĚDEČTÍ PROGNOSTICI A TESAŘ JEŽÍŠ

V druhé polovině 20. století byl vytvořen nový vědní obor zvaný prognostika. Prognostika je obor zabývající se vědeckým bádáním o pravděpodobném vývoji společnosti. V době mých studií předpovídali komunističtí prognostici, že církev mají před sebou ještě asi dvacet let existence, protože komunismus zvítězí na celém světě. Tvrdili, že církev přestanou existovat, až na výjimky starých věřících babiček, a bible bude jen v muzeích jako ukázka lidské naivity. Komunismus se rychle rozšiřoval a vypadalo to, že skutečně ovládne celý svět. Všude bylo povoláváno heslo: Se Sovětským svazem na věčné časy a nikdy jinak! Od té doby uplynulo skoro půl století. Jak se naplnily vědecké prognózy těchto badatelů? Ideje komunismu dožívají v myslích stárnoucích soudruhů a z celosvětové komunistické říše zůstaly jen ubohé trosky, zatímco křesťanské církve mají na světě skoro dvě miliardy členů. A bible je dále nejčtenější knihou a je tištěna každý rok v milionových nákladech.

- Jak je možné, že se vědeční prognostici totálně zmýlili?
- Jak je možné, že vychvalovaný komunismus, který měl trvat na věčné časy, se rozpadl po sedmdesáti letech své existence?
- Jak je možné, že vědeční prognostici nedovedli předvídat totální krach komunistické říše?

<http://www.reformace.cz>

K poslechu si vyberte audio pořady z produkce HCJB, TWR a dalších • Většinu rozhlasových pořadů doprovázejí i texty • Archiv všech ZODů od roku 1989 •
Přečtěte si desítky úvah • Sledujte složku s elektronickými knihami „Plačte s plačícími, radujte se s radujícími ... Srí Lanka“

<http://www.reformace.cz> nebo <http://www.hcjb.cz>

2 ZÁPAS O DUŠI

- Jak je možné, že křesťané, kteří byli označeni jako tmáři, zaostalci, zpátečníci a brzda pokroku, dnes velebí Pána Boha po celé zeměkouli?

Není právě tato skutečnost důkazem, že ani prognostici nedovedou předvídat budoucí události a odhalovat tajemství budoucnosti lidstva? Před dvěma tisíci lety chodil po naší planetě Zemi mladý muž – tesař z Galileje jménem Ježíš. Jednoho dne odložil své nářadí, začal učit zástupy a pronášel šokující slova. Nejednou řekl: „Toto mé učení – evangelium království – bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům.“ A dodal: „Nebe i země pomínou, ale slova má nepomínou.“ Židé, kteří ho poslouchali, si kladli otázku: Co to vykládá, že Jeho učení bude hlášáno všem národům, že nebe a země pomínou a Jeho slova nikdy nepomínou? Tohle si přece nedovolí tvrdit nikdo, kdo má zdravý rozum. Jak může zajistit, aby Jeho slova nezanikla a nebyla zapomenuta? Jak to chce udělat, aby Jeho slova byla hlášána všem národům? Mnozí si tehdy mysleli, že Ježíš se opravdu pomátl, že nemá zdravý rozum a neví, co říká. Ano, tato provokativní slova obyčejného tesaře byla dlouho pokládána za naivní řeči naivního snílka. Od té doby uplynulo dva tisíce let a to je dostatečně dlouhá doba, aby prověřila nejen člověka, ale i jeho slova. Jak to dopadlo s prorockými slovy Ježíše z Nazaretu?

V roce 2004 už bylo Jeho učení přeloženo do 2377 jazyků a do dalších 720 jazyků je překládáno. To znamená, že za pár let bude evangelium přeloženo skoro do čtyř tisíc jazyků. Asi 95 % obyvatel naší planety může číst Ježíšovo evangelium v mateřském jazyce. A aby se Ježíšovo učení dostalo i k těm zbylým 5 % obyvatel naší planety, pracuje v současné době asi 12 tisíc dobrovolníků na dalších překladech. Jak to Ježíš dokázal? Chtě nechtě se musíme ptát: Jak to, že po dvou tisících letech má Jeho slovo tak obrovský vliv? Kdo takové projekty financuje? Kdo to vše-

chno řídí? Obyčejný tesař předpověděl, že Jeho učení bude hlášáno po celém světě všem národům a – světe div se! – Jeho předpověď se plní. Jak to, že Ježíš má tak obrovský vliv po tolika letech, a i dnes tisíce lidí naplňují Jeho prorocká slova a rozšiřují Jeho učení? Kdo je Ježíš, který zná minulost, přítomnost i budoucnost a svým učěním určuje budoucnost lidstva?

On sám prohlásil po svém zmrtvýchvstání: „*Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky.*“ „*Já jsem první i poslední, ten živý. Byl jsem mrtev – a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu.*“ „*Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Tomu, kdo žízní, dám napít zadarmo z pramenů vody živé.*“

Tento Ježíš o sobě tvrdí, že je Pánem světa i Pánem dějin a z Jeho učení je jasné, že ví velmi přesně, kam se lidstvo bude ubírat i jak se budou dál vyvíjet dějiny národů. Když srovnávám výsledky práce vědeckých prognostiků 20. století s prorockými slovy Ježíše Krista, i jejich naplnění, ptám se: Komu mám věřit? Kdo zná budoucnost? Kdo je hoden mé důvěry? Vyznávám veřejně a s radostí: Důvěřuji Ježíši Kristu!

– St. Kaczmarczyk – CS/4/2005

CÍRKEV - VYVOLENÁ, SVOLANÁ, POVOLANÁ

V Novém zákoně se vyskytují dvě slova, která hovoří o církvi: Eklésia a Kyriakon. Spojíme-li je dohromady, můžeme říci, že církev je společenství vyvolených lidí, kteří náležejí Ježíši Kristu. Předobrazem novozákonní církve je starozákonní Izrael. To, co Pán Bůh dělal pro Izrael a s Izraelem, dělá pro církev a s církvi:

- ◆ *Jsi přece svatý lid Hospodina, svého Boha; tebe si Hospodin, tvůj Bůh, vyvolil ze všech lidských pokolení, která jsou na tvé zemi, abys byl jeho lidem, zvláštním vlastnic-*

tvím. Nikoli proto, že byste byli početnější než kterýkoli jiný lid, přišel k vám Hospodin a vyvolil vás. Vás je přece méně než kteréhokoli lidu. Ale protože vás Hospodin miluje. (Dt 7,6-8a)

Pán Bůh s Izraelem, vyvoleným národem, jednal třemi způsoby: Izraelský národ vyvolil, svolal a povolal. Ze své vůle si ho vyvolil, svolal ho jako společenství a povolal ho ke vztahu se sebou samým.

1. Pán Bůh si církev vyvolil

Vyvolení bylo svrchovaným Božím rozhodnutím a dílem. Izraelský národ se sám nedokázal vysvobodit z egyptského otroctví. Byl to Bůh, který na jejich cestě ke svobodě rozdělil moře. Den co den dával lidu na poušti manu – potravu, která padala z nebe. Ani po 40 letech užívání se lidem neroztrhaly šaty a nerozbitly boty. Tyto předobrazy Starého zákona se naplnily v Nové Smlouvě pro všechny, kdo se vydali s Kristem na cestu do Božího království:

◆ *Všichni, kteří jste pokřtěni do Krista, jste přece oblékli Krista. (Ga 3:27)*

Věřící, znovuzrození lidé oblékají duchovní šat, který jim vydrží až do konce pozemského života. Bez Boží iniciativy, bez Jeho lásky a ochrany, by se Izrael nestal zvláštním lidem. Bez Božího vyvolení by neexistovala ani církev.

Když se podíváme na církevní dějiny a uvědomíme si, kdo v minulosti stál v čele církve, když si uvědomíme, jaké v ní panovaly vztahy, kolik tam bylo podrazů, intrik, násilí, hříchů a sobectví, divíme se, jak je to možné, že po 2 000 letech církev ještě žije. Když se zamyslíme nad pronásledováním a utrpením pro víru, klademe si otázku, jak je to možné, že církev nejen přežila, ale že se dokonce rozrostla. Přes všechno pronásledování, těžké a téměř nesnesitelné podmínky a situace, církev žije a bude žít – až do druhého příchodu našeho Pána. Navzdory problémům, hříchům, kterých se církev denně dopouští, je její existence zázrakem Boží mi-

losti. Pán Bůh si církev vyvolil a zachová ji! A proč si ji vyvolil? Proč Bůh přivedl do svého království i nás? Ne proto, že bychom byli v jeho očích něčím výjimeční, ale proto, že se tak rozhodl. Jeho motivem je láska ke svému stvoření.

Povolání ke spáse se děje skrze oslovení, slyšení Božího slova a znovuzrození. Bůh nás nějakým způsobem osloví a pak skrze dílo Ducha svatého působí zázrak nového zrodu. Ne každý člen (viditelný) církve, denominace, je automaticky členem všeobecné vyvolené církve Kristovy. Pán Ježíš nám připomíná, že jsou lidé, kteří mu sice říkají „Pane, Pane“, ale On jim jednou řekne:

◆ *Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.*

V Samaří byl člověk čarodějník jménem Šimon, který uvěřil, byl pokřtěn a připojil se k církvi. Pak viděl, že lidé přijímali Ducha svatého při vkládání rukou apoštolů. Nabídl apoštolům peníze a požádal je, aby mu také dali takovou moc:

◆ *Petr mu odpověděl: „Tvé peníze ať jsou zatraceny i s tebou: Myslíš sis, že se Boží dar dá získat za peníze! Tato moc není pro tebe a nemůžeš mít na ní podíl, neboť tvé srdce není upřímné před Bohem. Odvrát se proto od této své ničemnosti a pros Boha; snad ti odpustí, co jsi zamýšlel. Vidím, že jsi pln hořké závisti a v zasetí nepravosti.“ (Sk 8,20-23)*

Šimon byl viditelným členem církve, každý si myslel, že je křesťan, protože uvěřil obsahu zvěsti o Ježíši Kristu, dal se pokřtít a byl stále s jedním z apoštolů – s Filipem. Ale apoštol Petr poznal, že Šimonova motivace vyznání víry není upřímná, že něco předstírá a ve skutečnosti je v zasetí zlého.

V Janově evangeliu 1,12 je psáno, že Kristus dal moc stát se Božími dětmi těm, kteří ho přijali a věří v Jeho jméno. Ne těm, kteří v něj věří tak jako Šimon, ve svůj prospěch, ale těm, kteří ho bez výhrad přijali, kteří mu otevřeli srdce a dovolili mu, aby se stal Pánem jejich života:

4 ZÁPAS O DUŠI

- ◆ *Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž se narodili z Boha. (J 1,13)*

Rodí se s geny nového života a tato duchovní genetika způsobuje, že člověk miluje Pána Boha, chce ho poznávat, modlí se k němu, nechce ho zarmoutit, nechá se jím proměňovat, chce činit jeho vůli, zajímají ho věci Království Božího a má vnitřní svědectví Ducha svatého, že patří Kristu. Znovuzrození probíhá u každého člověka jinak, ale přece má stejné charakteristické znaky. Patří k nim usvědčení z hříchů, zlomení srdce po rozpoznání viny, pokání, proměna nitra a začátek nového života. Znovuzrozený člověk není dokonalý, ale nese ovoce. Znovuzrozený člověk hřeší. V některých oblastech hřeší víc než v jiných. Proto musíme být opatrní v hodnocení lidí podle našeho osobního dotazníku (kdo je a kdo není znovu-zrozen).

Anglický puritán William Perkins (1558), který hodně promýšlel otázku pravého obrácení, řekl, že

...není dítěte Božího, které by víceméně tu a tam nepocítilo osten hříchu a políček satana... avšak tento zármutek je vzácnou Boží milostí, neboť nás chrání před tím, abychom důvěřovali sobě samým, a nutí nás, abychom se utíkali pro pomoc a bezpečí ke Kristu.

2. Pán Bůh církev svolal

Církev je lidem Božím, společenstvím, rodinou. To vše vyjadřuje společný život. Lidé často říkají:

Ježíš ano, ale církev ne ... Boha chci, ale církev nepotřebuji ... Ježíš byl fantastický, ale s církví nechci mít nic společného.

Víra a vyvolení není osobní záležitostí jednotlivých věřících. Obraz církve, izraelský národ, také prožíval všechno společně. Lidé putovali po poušti a do zaslíbené země spolu. Boží zázraky prožívali společně.

Na konferenci o evangelizaci v Lausanne v roce 1974 bylo řečeno jasně:

Biblická evangelizace je evangelizace zaměřená na církev. V jistém smyslu je církev nástrojem i cílem evangelizace. Vést ke Kristu znamená také vést do těla Kristova.

Církev, vyvolený Boží lid, byl svolán ze všech věkových, sociálních, kulturních i národnostních skupin. Je to nové společenství, ve kterém a skrze které má být Ježíši Kristu vzdávána sláva po všechny věky. (Ef 3,20)

Dobré obecnství ve sboru je nezbytným předpokladem dobrého svědectví ve světě. Účinnost našeho svědectví značně závisí na životě a vztazích, které ve sboru pěstujeme. Žel, v církvi často chybí to základní – láska. Církev má všechno, ale lásku nemá. Má programy, ale neví, co je milost a milosrdenství...

3. Pán Bůh nás povolal ke společenství s Ním

Podle průzkumu, který byl nedávno proveden v jedné z evangelikálních církví ve Francii, vyšlo najevo, že hlavním důvodem, proč noví členové vstupují do sboru, není důvod konceptuální, ale sociologický. Lidé nevstupují do církve především proto, že je zasáhla myšlenka spásy, koncept Boží slávy, obraz církve jako Kristova těla, ale proto, že se v daném společenství cítí dobře. V našich podmínkách, to bude zřejmě podobné. Co lidi přitahuje do sborů a společenství, je především: rodinná atmosféra, úzké společenství, možnost se sdílet, příležitost najít přátele. Obsah poselství, vyznání víry, ty konceptuální otázky, proč věřím, čemu věřím, bývají až na druhém místě.

Když mluvíme o své víře nebo sboru hovoříme spíše o vztazích, o zkušenostech, o tom, jak se ve společenství cítíme. Přátelství, blízké vztahy, bezpečí, pěkná atmosféra, to je to, co je pro nás důležité. Jako probuzenecká, evangelikální církev silně zdůrazňujeme princip rodinného společenství. To je samozřejmě velice důležité. Sám tento důraz hájím. Vždyť církev byla svolána

dohromady jako společenství poutníků, kteří jdou jedním směrem. Ale to by bylo samo o sobě málo. Bůh nás povolal především ke společenství s Ním. Naše víra není jen styl života „mezi námi“, je to především styl života před Bohem. Nemůžeme omezit křesťanský život jen na příkladné mezilidské vztahy. Osamocené sociologický důraz se dřív nebo později církvi vymstí. Lidé nás zklamou a my zklameme je. Tak to chodí. Vytratí se duchovní napojení na vedení Pána Boha, ze kterého čerpáme sílu, a zbude jen morální podpora.

V Izraeli Bůh uprostřed svého lidu přebýval, vedl ho prostřednictvím ohnivého sloupu v noci a oblaku ve dne. V církvi Bůh přebývá skrze Ducha svatého. Církev není jen náboženská společnost nebo filantropická organizace či dobročinný spolek. V jádru života církve musí zůstat živý vztah s Bohem skrze Ježíše Krista. Církev, která je napojena na živý kmen, kterým je Kristus, žije a oslavuje svého Spasitele tak, že když přijde nevěřící,

◆ *...bude vším, co slyší, souzen a usvědčován, vyjdou najevo věci skryté v jeho srdci, takže padne na kolena, pokoří se před Bohem a vyzná: „Vskutku je mezi vámi Bůh!“ (1K 14,24b-25)*

Některé církve mají dobrý sociální program a rozvíjí výbornou činnost na poli diakonie a humanitární pomoci. To je úžasné a díky Bohu za to. To ovšem ještě nemusí znamenat, že jde o život ve vztahu s Pánem Bohem. Církev byla povolána ke vztahu s Pánem Bohem, láska k bližním je ovocem tohoto vztahu. A kde takový vztah najít? Kdo hledá, najde a kdo prosí, dostane.

Příklad Aurelia Augustina

Narodil se 13. listopadu 354 v Tagastě (v dnešním východním Alžírsku) v Římské provincii Numidia. Matka se jmenovala Monika. Základní vzdělání získal v Tagastě. Jako sedmnáctiletý přišel do Kartága. Jeho život: studium, zábavy, divadlo, společnost, povrchnost, bezcílnost. Tam také žil s dívkou,

se kterou měl syna Adeodata. Studoval řecké filozofy a rozhodl se také přečíst Písmo svaté, aby věděl, jaké je v porovnání s řeckými autory. Ve svém Vyznání odmítl Boží Písmo jemu nedůstojné:

Nebyl jsem však schopný vniknout do něj anebo sklonit hlavu, abych šel v jeho šlépějích ... Moje pýcha nemohla přijít na chuť jeho prostotě a můj rozum nemohl vniknout do jeho hloubky. Písmo je takové, že roste s maličkými, mne však ponižovalo vědomí být maličkým. Proto pýchou nadutý jsem si myslel, že jsem velký.

Z Kartága Augustin odešel do Říma a pak do Milána, kde se setkal s více lidmi, kteří ovlivnili jeho život. V Miláně našel biskupa Ambrože, kterého chodil v neděli ráno poslouchat pro jeho řečnické umění. Pomalu však s jeho slovy začal vnímat i obsah, který ho přesvědčil o základní věci, že bibli je nutné vykládat a chápat v duchovním smyslu. Získal ujištění o existenci duchovní dimenze života. Začal prožívat moc, která doprovázela zvěstované slovo. Začínal chápat „drahou milost“ Ježíše Krista. Jednoho dne v malé zahradě v Miláně v roce 386 četl bibli, modlil se a pak přišla změna. Rozhodl se darovat Pánu Ježíši svůj život. Výsledkem byla důvěra v Krista, naplnění a jistota smyslu života. Znovuzrození odstranilo jeho aroganci a pýchu. Jeho vnitřní svět byl uzdraven a byl naplněn pokojem (tehdy mu bylo 32 let). Po svém obrácení společně s dalšími přáteli studoval šest měsíců bibli při pobytu v Alpách. Pak se vrátil do rodného kraje. Pán Bůh ho vyslal ke kázání Božích slova. Až do své smrti žil životem zaměřeným na službu zvěstování evangelia a duchovního vyučování. Zemřel 28. srpna 430. Jeho život je příkladem toho, co Bůh dosud dělá. Povolává ke spáse ty, kteří ho vůbec nehledají (vyvolení), vede do společenství s dalšími křesťany (svolání) a dává prožívat svou blízkost a zmocnění (povolání).

– D. Heczko, CB, Dejvice, 22. 5. 2005 –

6 ZÁPAS O DUŠI

POVINNOSTI A VZÁJEMNÁ ODPOVĚDNOST KRISTOVA TĚLA

- ◆ *Všechny vaše věci at' se dějí v lásce. (1K 16:14)*

Hlavní cíl tohoto zamyšlení se týká naší odpovědnosti jednoho za druhého v rámci Kristova těla, obzvláště vzájemných vztahů v místním sboru. To v žádném případě neznamená, že nemáme odpovědnost vůči nevěřícím. Písmo nám dává jasný příkaz:

- ◆ *Ved'te mezi pohany poctivý život, aby místo toho, že vás pomlouvají jako zločince, viděli vaše dobré skutky a díky nim vzdali chválu Bohu v den navštívení. (1Pt 2:12)*

A i když je zbožný život přikázáním, zdaleka plně nevystihuje naši odpovědnost vůči ztraceným. Máme povinnost využívat každé příležitosti, abychom byli za všech okolností věrnými svědky spásné milosti Ježíše Krista, protože

- ◆ *jak budou zývat Toho, v něhož nevěřili? A jak uvěří v Toho, o němž neslyšeli? (Ř 10,14)*

Věřím, že křesťané mají dvojitou odpovědnost: vést zbožný, poctivý život a být věrnými svědky milosrdenství Ježíše Krista. Obojí je nedílnou součástí odpovědnosti věřících vůči nevěřícím. Ani různorodost mezilidských vztahů nás nezbavuje odpovědnosti, která je nám svěřena. Ať už se jedná o příbuzné, sousedy, nebo jde o nám neznámé osoby, každý kontakt musí vyjadřovat praktickou zbožnost a věrné svědectví o Kristu. V každém jiném případě považujeme sami sebe ve světě za „zincinca a přistěhovalce“ (1Pt 2,11).

Naše odpovědnost mezi společnými příjemci Boží milosti a lásky však jde mnohem dále. Existuje dobrý důvod, proč tomu tak je. Každý z nás je ve stálém kontaktu s nevěřícími, (matka – syn, bratr – sestra, zaměstnavatel – zaměstnanec, atd.), s nimiž máme nej-různější vztahy, ale neprožíváme s nimi duchovní jednotu. Avšak vztahy s věřícími

ci nejsou podmíněny lidskými ani společenskými pouty. Ať už byly naše vzájemné vztahy jakékoliv, v Kristu jsme spojeni Duchem v jedno tělo:

- ◆ *Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem (1K 12:12).*
- ◆ *Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů (1K 12,27).*

Nová duchovní jednotu určuje podstatu vzájemné odpovědnosti. A právě tyto nové povinnosti jsou předmětem podstatné části novozákonního vyučování, obzvláště v epistolách. Tak, jak se církev vyvíjela během historie dvou tisíciletí, se mnohé základní principy této praxe naneštěstí vytratily během secularizace církevního působení. Vzájemné vztahy v místních sborech nejsou charakterizovány organickou jednotou, ale spíše hierarchickými strukturami. Výsledkem pak je, že odpovědnost „jednoho za druhého“, tak je popsána v epistolách, je buď zcela ignorována, nebo změněna tak, jak to vyžaduje a diktuje denominační tradice nebo jiný nebiblický vliv.

Dříve, než se podíváme na některá specifika, co znamená odpovědnost a vztah jednoho k druhému, ne podle lidských představ, ale podle biblických principů apoštolského učení, měli bychom chápat to, jak rozumíme pojmu být „jedním tělem“ (viz 1K 12:27). Tělo Kristovo můžeme definovat jako souhrn všech vyvolených všech dob a věků; tato definice není totožná s Písmem, kde se poukazuje na odpovědnost jeden za druhého. Chválíme Boha za Jeho milosrdenství při spasení hříšníků v předchozích generacích, na což jsme neměli žádný vliv, ani za ně neneseme žádnou odpovědnost. Podobně neneseme odpovědnost za současné věřící, kteří žijí ve vzdálených zemích. Většina učení o povinnostech služby se týká především těla Kristova, které je nám co nejbližší a je součástí soužití v našich domovech, sborech a městech. V kontextu místních sborů máme povinnost

pečovat prakticky o menší celky a jednotlivé věřící. Spolu s ostatními účastníky místních sborů se musíme učit spolupracovat podle principů Nové smlouvy.

Následující text v žádném případě nevyčerpává naše téma, ale pasáže Písma, které jsou nám dány za vzor, představují určité principy Nové smlouvy, které nám mají co říci k tomu, jak se máme chovat mezi sebou, coby součást Kristova těla v místním obecnství. Čtete pozorně a pak vše porovnejte s vlastními představami a praxí. Pokud prohlásíte, že se vaše vztahy podle této pravdy řídí, radujte se o to více. Uznáte-li však, že vaše vztahy s ostatními ve sboru neodpovídají biblickému vzoru, chceme vás povzbudit, abyste činili pokání a udělali vše pro to, aby se vaše vztahy napravily a abyste se o to usilovněji snažili být poslušnější a přístupnější biblickému modelu.

Základy odpovědnosti

Nejdříve to nejdůležitější:

- ◆ *Dávám vám nové přikázání, abyste se navzájem milovali; jako jsem já miloval vás, abyste i vy milovali jeden druhého. (Jan 13:34)*

Aby naše láska byla jako láska Kristova, musí být stálá, obětavá a bezpodmínečná:

- ◆ *Podle toho jsme poznali lásku, že on za nás položil svůj život; i my tedy máme pokládat život za bratry. Kdokoli však má jmění tohoto světa a vidí svého bratra, jak má nedostatek, a zavře před ním své srdce, jak v něm může zůstat Boží láska? (1 Jan 3:16,17)*

Naše láska k bližnímu nemůže být zaměřena na vlastní prospěch, ale jako láska Kristova je zaměřena na blaho druhých. Nesmí se radovat

- ◆ *...z nepravostí, ale raduje se z pravdy“ (1K 13:6)*

Proto musíme být ochotni změnit svoji přirozenost:

- ◆ *Především však mějte jedni k druhým horlivou lásku, neboť láska překryje množství hříchů. (1Pt 4,8)*

Podle Písma v lásce k bližnímu není prostor pro drsnost nebo hrubost. Kdo projevuje lásku nechová se nepatřičně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nemyslí na nic zlého, neraduje se z nepravosti, ale raduje se z pravdy; všechno snáší, všemu věří, ve vše doufá, všechno vydrží (1K 13:5-7).

Pokud milujeme jeden druhého jako Kristus miloval nás, budeme trpěliví, shovívaví, milosrdní a hlavně, odpustěte jedni druhým, jako i Bůh v Kristu odpustil vám. (Ef 4:32; Ko 3:13; 1Pt 1:22; 3:8; 4:8)

Nikdy bychom neměli být součástí čehokoliv, co rozděluje a boří, musíme být zapojeni jen do těch aktivit, které povznášejí:

- ◆ *A tak i vy, poněvadž jste horliví milovníci duchovních darů, snažte se v tom rozhojňovat pro vybudování církve. (1K 14:12)*

I když každý sbor potřebuje určité vedoucí pracovníky, jako jsou učitelé a starší, naše vzájemné vztahy nejsou hierarchické, ale rovnoprávné, protože jsme všichni potřebnými údý Kristova těla. A i když naše obdarování a služba se různí, máme všichni povinnost podporovat a ochraňovat zdravý život těla. Až do konce máme být zapojeni do vzájemné služby:

- ◆ *Proto se navzájem povzbuzujte a budujte jeden druhého, jak také činíte. Vyzýváme vás tedy, bratři, napomínejte neukázněné, těšte malomyslné, podpírejte slabé a se všemi mějte trpělivost (1Te 5:11,14)*

Jen tak se můžeme více přiblížit obrazu Krista (Ř 8:29; Žd 3:13; 10:24,25; 1Pt 4:10). Všechno, co děláme, co řekneme, o co usilujeme, by mělo vést k pokoji se všemi lidmi (Ř 12:18). Nesmíme být příčinou svárů a neshod, ale místo toho máme vědomě usilovat o pokoj:

- ◆ *Ať se odvrátí od zlého a činí dobré; ať hledá pokoj a následuje jej. (1Pt 3:11)*

Jako mírotvorci, musíme opatrně a rozvážně dodržovat biblické principy ve

8 ZÁPAS O DUŠI

chvilích, kdy hrozí konflikt s druhými (Mt 5:9; Žd 12:14). Nikdy nesmíme zapomenout, že mír a pokoj je esencí toho, co pro nás vydobyl Pán Ježíš Kristus svojí krví (J 14:27; Ř 5:1; Ef 2:14-16; Ko 1:19-20). To je to, co nás odděluje od těch, kteří ještě žijí v otroctví hříchu (Iz 48:22).

Ve snaze vzájemného budování a pokoje hrají naše ústa významnou roli. Každé slovo bychom měli volit rozvážně a tak, aby budovalo, ne ničilo (Ef 4:29.31; Ko 3:8,16; Jk 3:10; 1Pt 4:11). Proto:

- ◆ *... ať o nikom nemluví zle, ať nejsou svárliví, ale vlídní, a ať prokazují veškerou krotkost vůči všem lidem. Vždyť i my jsme kdysi byli nerozumní, nepovolní, oklamání, otročili jsme různým žádostem a rozkoším, žili jsme ve zlobě a závisti, byli jsme odporní a vzájemně se nenávidící. (Tt 3:2,3)*

Budme vždy připraveni pochválit a povzbudit bratry a sestry v Kristu. Z lidského pohledu jsou právě slova rozbuškou, která nakonec vede k válečným zvěrstvům, a to platí často i v rámci našich sborů:

- ◆ *Když se však navzájem koušete a požíráte, dejte pozor, abyste se vzájemně nepohltili! (Ga 5:15)*

Odpovědnost, která se týká narušených a zničených vztahů

Napjaté a poškozené vztahy v místních sborech nesmí zůstat nerozřešené. Rovněž není žádné biblické opodstatnění toho, že budeme čekat na druhou osobu, až začne řešit problém sama. Pokud máte něco proti svému bratru nebo sestře ve sboru, je na vás, abyste vyvinuli iniciativu a zašli za dotyčným pokusit se o usmíření nebo nápravu (Mt 5:23-24). A když se dozvíš, že někdo jiný má něco proti tobě, je to tvoje odpovědnost vyvinout iniciativu ke smíření:

- ◆ *Kdyby tvůj bratr proti tobě zhrěšil, jdi a napomeň ho mezi čtyřma očima. Jestliže tě poslechne, získal jsi svého bratra. Pokud tě neposlechne,*

vezmi s sebou ještě jednoho nebo dva bratry, aby každé slovo obstálo v ústech dvou nebo tří svědků. Nechce-li však poslechnout ani je, řekni to církvi. A pokud odmítne poslechnout i církev, ať je tedy pro tebe cizí jako pohan a celník. (Mt 18:15-18)

Pokud víme o něčem, co narušuje dobré vztahy v našem shromáždění – nezáleží na tom, na které straně je vina – a pokud nevyvineme iniciativu k nápravě, hřešíme nejen vůči tomu bratru nebo sestře, ale i vůči Kristu. Nová smlouva opakovaně zdůrazňuje pouta lásky, která spojují naše srdce k jednotě a pokoji. Pokud jsme si vědomi, že tato pouta jsou poškozena nebo dokonce zničena, máme povinnost vyvinout snahu o nápravu. To neznamená, že musíme usilovat o shodu v každém detailu našich životních představ, ale znamená to, že nemůžeme skrývat pocity nevole vůči ostatním v obecnství našeho sboru.

Odpovědnost za to, jak jednáme s hříchem

Jestliže někdo ve sboru upadne do osidel hříchu, je naší odpovědností aby bylo s hříšníkem jednáno v lásce, ale s cílem, který povede k pokání a nápravě (Mt 18:15-16; Ga 6:2). Na počátku procesu konfrontace je nutné zachovat diskrétnost a oslovit okruh zúčastněných, kteří jsou přímou součástí problému. Pokud narazíme na postoj, který k pokání nevede, bude možná nutné zapojit další svědky, nebo přednést záležitost před celým sborem, ale tento krok by se neměl úspěchat, dokud nebyly vyčerpány všechny předchozí možnosti. Pokud ten, kdo zhrěšil, činí pokání, musíme být připraveni odpustit a přijmout kajcníka zpět do obecnství (Mt 18:21-22; L 17:34). Pokud veškeré snahy selžou, sbor nemá jinou možnost, než hříšníka vyloučit z obecnství (Mt 18:17, 1K 5:2.7). I toto bolestné pročišťování by mělo být vedeno s nadějí, že moc modlitby může vyvolat pokání a nápravu (1K 2:6-8).

Písmo, jak se zdá, poukazuje i na další situace, které však nevyžadují razantní akci.

◆ *Přikazujeme vám tedy, bratři, ve jménu našeho Pána Ježíše Krista, abyste se vyhýbali každému bratru, který se chová neukázněně a ne podle ustanovení, které přijal od nás. (2Te 3:6)*

Pokud se bratr nebo sestra v Kristu nepodřídí, pak by měli být vyzváni, aby své chování změnili.

◆ *Jestliže však někdo neuposlechne naše slovo v tomto dopise, takového označte a nesměšujte se s ním, aby se zastyděl. (2Te 3:14)*

Na rozdíl od opatření, kdy je provinilec vyloučen z obecnství, v tomto případě mu dejte na vědomí, že s jeho postojem nesouhlasíte a nemáte s ním vztah obecnství. Stojí o samotě, ale:

◆ *Nemějte ho však za nepřítele, ale napomínejte ho jako bratra. (2Te 3:15)*

Ať už se podle uvedených okolností jedná o potrestání vyloučením, nebo o dočasnou izolaci, musíme být vždy připraveni odpustit a obnovit obecnství s provinilcem, kdykoliv dojde k opravdovému pokání. Rozlišit rozdíl mezi těmito dvěma stupni potrestání je obtížné, proto musíme být velmi opatrní, jakým způsobem bude konfrontace s hříchem a mezi námi ve sboru probíhat. V žádném případě by neměla být disciplinární akce anáhlená nebo zahájena bez modliteb za moudrost a vedení Duchem svatým. Na druhé straně, když je disciplinární akce nutná, nesmíme se vyhýbat odpovědnosti a problému se raději vyhnout.

Odpovědnost v otázkách osobních svobod

V Kristu jsme jedno tělo, proto máme být jednomyslní srdcem i myslí. To neznamená, že jsme obecnství klonovaných bytostí. Právě naopak – Bůh stvořil každého z nás unikátním způsobem po všech stránkách. Stvořil nás jako muže a ženy. Někteří z nás jsou mladí, jiní staří, jedni jsou zdraví a silní,

druzí jsou slabí a nemocní. Jsou mezi námi lidé bystří i pomalu chápající. Někteří se drží zpět, jiní jsou společenští. Někteří dávají přednost zelenině, jiní mají rádi maso. To jsou jen některé rozdíly mezi námi, ale žádná rozdílnost nás neodlučuje od jednoty v Kristu o nic víc, než skutečnost, že noha má jinou funkci než ruka, a přesto jsou obě nedílnou součástí jednoho těla (1K 12:12-27).

Znovu – tato část odpovědnosti jednoho za druhého vyžaduje velkou míru moudrosti, trpělivosti a soudnosti. Je jasné, že v každém místním obecnství věřících budou mnohočetné rozdíly. Některé z nich jsou způsobeny stupněm duchovní dospělosti, a proto bychom měli trpělivě usilovat o zdravé učení a autoritu Božího slova. Další problémy, které mají potenciál rozdělovat jednotu, musí být řešeny včas a tak, aby byla zachována naše jednotu v Kristu. Přirozené lidské rozdílnosti, které vyplývají z osobní volby by měly být respektovány bez negativních důsledků pro celý sbor.

Snad jedna z nejobtížnějších oblastí rozdílnosti názorů a chování se týká oblasti osobní svobody. Tento problém je dobře známý od počátků církve. Přechod z pohanského nebo židovského vidění světa k přijetí učení apoštolů, konfrontace a reakce na vzniklou situaci nebyla vždy stejná. Mnozí věřící se museli s touto situací vyrovnat po svém. Někteří například velmi rychle pochopili, že maso, které bylo obětováno modlám a prodáno následující den se slevou, nemělo žádnou duchovní moc ublížit tomu, kdo si jej pro vlastní potřebu koupil. Prostě s čistým svědomím využili příležitosti. Druzí však něco takového neschvalovali. Konzumace masa, které bylo obětováno modlám, se přičilo jejich svědomí. Pavlovy pokyny k tomuto rozdílnému pohledu na stejnou věc jsou poučné i pro nás a podle tohoto principu se můžeme řídit i dnes (např. otázky alkoholických nápojů, kina, TV, tance, atd.). To zname-

10 ZÁPAS O DUŠI

ná, že mezi námi jsou věřící, kteří jsou ve víře dospělejší (např. v otázkách konzumace masa), v jiných oblastech jim brání svědomí. V žádném případě nemáme právo vynášet soudy:

- ◆ *Nesud'me již tedy jedni druhé, ale raději posuďte toto: abyste nekladli před bratra kámen úrazu nebo pohoršení. Jestliže se totiž kvůli pokrmu moutit tvůj bratr, již nechodíš podle lásky. Nepřiváděj svým pokrmem k záhubě toho, za koho zemřel Kristus. Ať tedy vaše dobré není vydáno potupě. (Ř 14:13,15-16)*

Proto v otázkách rozdílných názorů týkajících se osobních svobod křesťanů, které mohou někoho pohoršovat nebo narušovat dobré vztahy, budme raději velkorysí a láskyplní. Nepovyšujte se, ale přijímejte slabší bratry ve víře a pokud to jde, přizpůsobte se. Je to vaše povinnost. Rozdílný pohled a názor na stejnou věc je součástí vaší svobody v Kristu. Přijímejte jeden druhého takové, jací jsou:

- ◆ *Ten, kdo jí, ať nepohrdá tím, kdo nejí, a kdo nejí, ať nesoudí toho, kdo jí; vždyť Bůh ho přijal! (Ř 14:3)*

Budte trpěliví a opatrní, abyste se nedotýkali svědomí bratra v oblastech, kde ještě nedozrál. Co se týká Pavlovy služby, můžeme předpokládat, že ti, kteří měli problém se svědomím ohledně konzumace masa, které bylo obětováno modlám, nebo činnosti, která se týkala jednotlivých dnů nebo sezóny, byli nakonec osvobozeni z otroctví svých chybných představ. To vše vedlo ke svobodě v Kristu jen díky trpělivému vyučování a vysvětlování silnějších bratří.

Je důležité zdůraznit, že v žádném případě nepodporujeme princip osobní svobody, který není v konci konců nic jiného než hřích. Jako věřící nemáme svobodu krást, lhát, být součástí hříšných aktivit, či jiných pokušení světa. Je rozdíl mezi hříchem opilství a tím, zda a kdy má věřící svobodu konzumovat alkoholické nápoje. Všichni se jistě shodneme na tom, že opilství není sou-

částí zbožného života. Ale ani otázky osobní svobody, zda si věřící může dát skleničku vína, nebo vypít pivo, nejsou tak snadno definovatelné. Pro někoho jsou podobné situace testem pravosti víry, a tak v řadách věřících vzniká mnoho zbytečných rozbrojů. Vzpomeňme si na Pavla. V mnoha otázkách neřešíme nic jiného než Pavel v prvním století – jíst či nejíst, pít či nepít,... proto nezapomínejme, že nejsme spaseni skutky, ale milostí.

Tedy ještě jednou: mnohé problémy, na které jsme poukázali, si musí každý jednotlivec – osobně, sborově – vyřešit sám (zda chodit do kina, sledovat TV, tančit, atd). Můžeme jenom dodat a povzbudit vás, jedněte jako Pavel v Ř 14. Pamatujte na slabší i silnější bratry ve víře tak, aby byla zachována jednota, pokoj a ponaučení:

- ◆ *Ty pak, proč soudíš svého bratra? Anebo ty, proč pohrdáš svým bratrem? Všichni se přece postavíme před Kristovou soudnou stolicí. (Ř 14:10)*

Pavel neřekl těm, kteří nejedli maso obětovaných zvířat, aby je jedli, a neřekl těm, kteří takové maso jedli, aby přestali (14:2-3). Právě naopak, obě strany povzbudil k oboustranné úctě a respektu vzájemné rozdílnosti:

- ◆ *My silní jsme tedy povinni snášet slabosti těch, kdo silní nejsou, a ne se snažit líbit sami sobě. Každý z nás ať se snaží líbit bližnímu k jeho dobrému, pro vybudování. Vždyť ani Kristus se nesnažil líbit sám sobě, ale jak je napsáno: „Hanění těch, kdo hanobilí tebe, padla na mě. (Ř 15:1-3)*

Závěrečné poznámky

Jmenované principy zdaleka nevystihují všechny možnosti lásky v církevních vztazích, které si máme navzájem projevovat. Nikdy není snadné zaujmout zaručený postoj, když v našich řadách nebo mezi námi vzniknou problémy, s nimiž musíme jednat. Pokud je jen přejdeme mávnutím ruky, nesplnili jsme svoji povinnost ani odpovědnost

jeden za druhého v rámci Kristova těla. Křesťanská láska nejen, že vychovává, ale i napomíná. Nežijeme život křesťanské lásky naplno, pokud ignorujeme nebo odmítáme řešit problematickou situaci, která může zničit naše dobré jméno a jednotu v Kristu. Je naší modlitbou, aby každý čtenář pozorně zvážil myšlenky a byl citlivý k vedení Ducha svatého, aby udělal vše, co je v jeho silách, aby se neřešené problémy, které poškozují osobní vztah ke Kristu, vzájemné obecenství a účinnost evangelia, vyřešily pro ještě větší Boží slávu. On proměňuje hříšníky. Ten, kdo slyší pravdu, ale nevěnuje jí pozornost, klame sám sebe a zarmucuje Boha. Když však slyšíme pravdu a jednáme podle toho, co nám Pán Ježíš Kristus přikazuje, budeme nejen spokojenější, ale i požehnaní (J 13:17).

- ◆ *Neboť to je láska k Bohu, abychom zachovávali jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká. (1J 5:3)*

– Jon Zens & Cliff Bjork –

<http://www.solochristo.com/>

SOUD, NEBO SPASENÍ?

Židům 9:23-28

- ◆ *To, co je jen náznakem nebeských věcí, bylo nutno očistovat takovým způsobem; nebeské věci samy však vyžadují vzácnějších obětí. Vždyť Kristus nevešel do svatyně, kterou lidské ruce udělaly jen jako napodobení té pravé, nýbrž vešel do samého nebe, aby se za nás postavil před Boží tvář. Není třeba, aby sám sebe obětoval vždy znovu, jako když velebněz rok co rok s cizí krví vchází do svatyně; jinak by musel trpět mnohokrát od založení světa. On se však zjevil jen jednou na konci věků, aby svou obětí sňal hřích. A jako každý člověk jen jednou umírá, a potom bude soud, tak i Kristus byl jen jednou obětován, aby na sebe vzal hříchy mnohých; po druhé se zjeví ne už kvůli hříchu, ale ke spáse těm, kdo ho očekávají.*

Dříve než jsem opustil inženýrská studia, měl jsem profesora fyziky, který nám často opakoval svoji učební metodu. Říkával:

Studenti, řeknu vám, co vám řeknu. Pak vám to řeknu. Potom vám řeknu, co jsem vám řekl. A pak vás vyzkouším.

Tak jsme poznali, že opakování je základem klíč k učení. Podobnou metodu používá i autor knihy Židům. Psal lidem, kteří byli v pokušení vrátit se zpět ke svému judaismu. Proto jim vtouká do hlavy nezbytné pravdy Ježíšovy bohomovnosti, nadvlád a naprosté plnosti oběti skrze Jeho smrt za naše hříchy. Hledat spasení kdekoliv jinde je duchovní sebevražda!

Kristus sám naplnil vše, k čemu Starý zákon poukazoval v obrazech a typech. Kněžství, oběti a všechny náboženské rituály našly své naplnění v Kristu. Tedy v kostce, pokud naše důvěra spasení stojí pouze na Kristu, unikneme Božimu soudu. Avšak je-li naše důvěra založena na něčem nebo někom jiném, na příslušnosti k nějakému náboženskému systému, nebo na našich dobrých skutcích, na osobní spravedlnosti nebo duchovním dědictví, ať jde o cokoli, co stojí mimo Krista – zemřeme a čeká nás Boží soud.

Zde můžete vidět, že otázky, kterými se zabýváme, mají věčnou důležitost. Pokud se vám bude zdát, že opakování je nezávazné a zbytečné, vydržte. Když jej používá sám Bůh, aby nám otevřel oči do naší duše, aby nám ukázal nemožnost spásy lidskými skutky či za zásluhy, a opakuje, že jen Kristův kříž je jediná cesta, pak to za opakování jistě stojí. Podívejme se nejdříve, jak autor posuzuje souvislosti. Verš 24 zkoumá, co bylo řečeno v 9:11, stejně zkoumá verše 8:1-5. Verše 25.-26. jsou shrnuty ve verši 9:12. Verše 27 a 28 spojují přirovnání a kontrast v jeden celek, který říká, že jediná událost, která nás v budoucnosti nemine, je soud, nebo spasení. To je vše, co autor chce, abychom pochopili... Vírou přijímáme

12 ZÁPAS O DUŠI

nejen to, že se Kristus jednou a provždy obětoval za naše hříchy, ale i to, že se vrátí; proto s důvěrou vyhlížíme spasení, ne soud. Uvedené verše můžeme rozdělit na dvě části. Ta první poukazuje na to, že:

1. Kristova oběť za naše hříchy provždy daleko převyšuje oběti Starého zákona. (9:23-26)

To, co je „jen náznakem nebeských věcí“ (9:23), se vztahuje k předchozím veršům, které zdůrazňovaly, že odpuštění hříchů je možné jen skrze prolitou krev Ježíše Krista. Krvavé oběti Starého zákona byly jen stínem nejvyšší oběti Božího syna. To, co bylo „jen náznakem nebeských věcí“ (9:23), se týkalo svatyně a chrámových nádob, které musely být očišťovány krví obětovaných zvířat. Ale předměty svatyně byly jen pozemské obrazy nebeské reality. Samotné nebeské věci musely být očištěny lepší nebo vyšší obětí, než předměty pozemské, tedy jedinečně krví Krista.

Všimněte si, že autor používá množné číslo s odkazem na jedinou oběť Krista, která shrnula všechny oběti Starého zákona do jedné. Ježíšova oběť „je tak mnohočetná, že vyžadovala celou řadu obětí, aby posloužily coby dostačující typy a obrazy“ (Donald Guthrie, Hebrews: Tyndale New Testament Commentaries [IVP/Eerdmans], p. 196).

Ale verš 23 vyvolává otázku: O jaké nebeské věci jde a hlavně – proč potřebují očistu? Existuje celá řada vysvětlení (Leon Morris je shrnul v The Expositor's Bible Commentary, ed. by Frank Gaebelin [Zondervan], 12:91). Je třeba, abychom si uvědomili, že autor mluví v duchovním smyslu. V nebi nejsou žádné skutečné oltáře, zlaté svícny nebo stoly pro posvěcené chleby. Ale proč by nebeské duchovní protějšky (ať už jde o cokoli) potřebovaly očistit?

Někteří vysvětlují, že jde o dedikační posvěcení, podobné zasvěcení chrámu. Jiní tvrdí, že poté, co Satan a padlí andělé znesvětili nebesa, Kristus je prostřednictvím své oběti odzbrojil a nebesa očistil. Ale ve světle verše 9:24,

kteří říká, že Kristus vešel do svatyně v nebi, aby se „za nás postavil před Boží tvář“, autor pravděpodobně poukazuje na skutečnost, že my, Boží lid, jsme Jeho dům (3:6). Jak můžeme být čistí a prosti všeho nečistého, aby mohl Bůh přebývat v duchovním příbytku vybudovaném z nás, jednotlivců a lidu, který je jako Jeho svatý chrám (Ef 2:21-22; 1 Pt 2:5)?

Vysvětlení je:

- ◆ ... čím spíše krev Krista, který skrze věčného Ducha obětoval sám sebe neposkvrněného Bohu, očistí vaše svědomí od mrtvých skutků ke službě živému Bohu? (9:14)

Ve verších 9:24-26, autor dále vysvětluje tuto „lepší oběť“. My, kdo nejsme zvyklí na fyzické rituály a oběti židovského chrámu, nemáme problém s duchovností křesťanské bohoslužby. Ale první čtenáři této epístoly měli velké problémy zapomenout na zvířecí chrámové oběti. Takže autor znovu zdůrazňuje skutečnost (8:1-5; 9:11), že:

- ◆ Kristus přece nevstoupil do svatyně udělané rukama (jež je zobrazením té pravé), ale do samotného nebe, aby se nyní objevil před Boží tvář za nás. (9:24)

Podle židovského systému, nejvyšší kněz přicházel do svatyně svatých jednou za rok, aby zastupoval lid před Bohem, ale Ježíš nás v pravé svatyni zastupuje bez ustání! Dále, nejvyšší kněz musel každoročně přinášet krev obětovaných zvířat. Ale Ježíš jednou provždy obětoval svou vlastní krev. Nemusel trpět a umírat znovu a znovu za hříchy od počátku světa. Jeho jediná oběť dovršila vykoupení hříchů všech dob. „Dovršení věků“ je obdobné tomu, na co poukazoval Pavel v podobné frázi v Galatským 4:4:

- ◆ když však přišla plnost času, poslal Bůh svého Syna, ...

To poukazuje na Synovu preexistenci před tím, než se narodil. To také znamená, že kříž je vyvrcholením a naplněním Božího odvěkého záměru, aby byl oslaven.

Na kříži byla zjevena dokonalá Boží spravedlnost. Kdyby nám Bůh jednoduše odpustil hříchy, bez trestu za hřích, nebyl by spravedlivý. Jen smrt nekořečně svatého Božího Syna uspokojila Boží hněv vykonáním a přijetím trestu, který si všichni zasluhujeme. A kříž, ten zveličil úžasnou Boží lásku a milost. Každý systém, který vyvyšuje lidský podíl a zásluhy nebo minimalizuje kříž, není z Boha. Na kříži Kristus sňal hříchy svojí obětí (9:26). Řecké sloveso pro „sňal“ je použito jen v 7:18, kde znamená „zrušení“ zákona (neboť Zákon nepřivedl nic k dokonalosti), který ustanovil levitské kněží s odkazem na věčné kněžství Ježíše podle Melchizedekova řádu. „Sňal“ je použito coby právní formulace, která v praxi znamená anulovat nebo zrušit (Morris, str. 93). Philip Hughes (Komentář k epištole Židům, Erdman, str. 385) říká:

Tato nulifikace, navíc, je kompletní: to znamená, že pokrývá všechny hříchy v jejich úplnosti, bez výjimek v každé formě a stupni, v kterékoliv době lidské historie, v minulosti, přítomnosti i budoucnosti.

To znamená, že když Kristus zemřel, byl potrestán za hříchy všech vyvolených, před křížem i po něm. I když je to obtížný a kontroverzní text, myslím, že pozorné vysvětlení jaké si smíření zasluhuje, je třeba vnímat konkrétně, ne jen všeobecně. Kdyby totiž Kristus skutečně zaplatil svým životem za všechny hříchy všech lidí, pak by byl spasen celý svět, což Písmo zcela popírá. Kdyby totiž zemřel jen za některé hříchy všech lidí (nevíra je vyloučena), jak může být hřích nevíry ospravedlněn? Nikdo nemůže splatit nebo odčinit trest za vlastní nevíru. Takže biblicky řečeno je správnější říci, že Kristus zemřel za všechny hříchy některých lidí, obzvláště Jeho vyvolených. (John Owen, Smrt smrti v Kristově smrti [Banner of Truth] je nejdůkladnější vysvětlení této záležitosti.) Kristus nepřišel zemřít proto, aby nechal spasení na pospas kladného či záporného rozhodnutí padlého hříšníka.

Ve skutečnosti přišel proto, aby zachránil svůj lid od jeho hříchů (Mt 1:21). Přišel, aby položil svůj život za své ovce (Jan 10:11, 14-15). Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni, ... Ef 5:25. Byl jen jednou obětován, aby na sebe vzal hříchy mnohých (Žd 9:28 s odkazem na Iz 53:12). Ve svém jedinečném poslání nezklame; spasí všechny, které mu Otec dal (J 6:37-40), je to vůle Otce, který ho poslal – aby nic z toho, co mu dal, neztratil, ale vzkřísil v poslední den. Jeho obětí na kříži anulovala jednou provždy všechny naše hříchy. Můžete si lámat hlavu tím „Jak si mohu být jistý, že Kristus obětoval sám sebe za mé hříchy“? To je životně důležitá otázka!

Za prvé, uvědomuješ si, že potřebuješ být od svých hříchů očištěn? Kristus nepřišel očistit ty, kdo si myslí, že jsou spravedliví sami v sobě (L 5:31-32).

Za druhé, uvědomuješ si, že sám pro svoji spásu nemůžeš udělat vůbec nic? Své hříchy nemůžeš odstranit skrze odpuštění, osobní odhodlání nebo sebezapření. Ani léta odříkání a dobrých skutků nemohou splatit dluh za hřích. Dokonce ani krev obětních zvířat Starého zákona nemohla odstranit hříchy (10:4)! Pouze Krista a Jeho smrt na kříži mohla hříchy odstranit. Pokud Mu budeš plně důvěřovat, věřit jen a jen Jemu, pak si můžeš být jist, že On tvé hříchy smazal.

V jednom kázání na tento verš Spurgeon říká následující (Spurgeon's Expository Encyclopedia [Baker], 14: 211-212):

Pokud si je někdo vědom tíhy vlastních vin a přicházejícího Božího soudu za hříchy, novina o tom, Kdo může hříchy sejmut, je zdrojem největší radosti. Kdyby byl váš dům v plamenech, jistě byste si oddechli ve chvíli, kdy konečně uslyšíte sirěnu přijíždějících hasičských vozů. Určitě byste bez problému uvěřili tomu, že hasiči přijeli kvůli tomu, že váš dům je v plamenech. Takže zpráva o Kristově příchodu na svět,

14 ZÁPAS O DUŠI

aby sňal hřích, zní stejně radostně jako zvučný hlas trubky, která ohlašuje všem, kdo si jsou vědomi, že jsou plni hříchů a mají touhu se jich zbavit, ale uvědomují si, že na to sami nestačí. Jsou zděšeni tím, co je čeká, pokud jejich hřích nebudou sňaty. Pakliže věříš Kristu, že jen On byl za tvé hřích potrestán, pak máš naději věčného života...

2. Až přijde Kristus podruhé, můžeme vyhlížet spasení, ne soud (9:27-28).

V první polovině citovaných veršů autor porovnává smrt všech lidí a smrt Krista. „A jako je lidem uloženo jednou zemřít“, přesto to byl Boží záměr, aby „byl i Kristus jednou obětován, aby vzal na sebe hřích mnohých“. Druhá polovina obou veršů obsahuje nečekaný kontrast. Každý člověk umírá jen jednou a pak přichází soud. Očekávali bychom, že 28. verš bude znít obdobně: „Kristus zemřel jednou a přijde zpět soudit“ (což je pravda). Místo toho ale říká, že Kristus zemřel jednou, ale přijde znovu, ne soudit, ale spasit bez odkazů na hřích těch, kteří nedočkavě očekávají Jeho návrat.“ Z toho vyplývají čtyři důležité a praktické pravdy:

A. Bůh určil, že všichni zemřou

Enoch, Eliáš a všichni ti, kdo budou naživu, až se Kristus vrátí, jsou výjimkou. Mimo ně, všichni musí zemřít podle Božího povolání. Jinými slovy, smrt není „přirozený“ proces. Smrt je realita. Protože člověk zhrěšil, Bůh ustanovil, že mzdou hříchu je smrt. Jednou jsem se účastnil pohřbu, kde se teologicky liberální kazatel snažil potěšit každého slovy, že smrt je přirozený proces. Ale tak to není! Smrt je důsledkem Božího prokletí a odplaty za náš hřích. Pro věřící byl osten smrti odstraněn na kříži (1K 15:54-57), fyzická smrt nám připomíná naše hřích a Boží svatou spravedlnost. Dále, Písmo výslovně říká, že Bůh svrchovaně rozhoduje o tom, kdy se narodíme a předem určuje i dobu naší smrti. David v Žalmu 139:16 vyhláší:

◆ *Tvé oči mě viděly v zárodku, všechno bylo zapsáno v tvé knize: dny tak, jak se vytvářely, dřív než jediný z nich nastal.*

Smrt může vypadat jako neštěstí, ale pamatujme si, že nikdy nejde o náhodu nebo Boží nedopatření. Nikdo nežije ani o den déle nebo méně, než mu Bůh určil. To by nás mělo posilovat ve chvílích, kdy jsme ztratili naše bližní, obzvláště pokud jde o mladší osobu nebo děti. Bůh má důvod a záměr, který my neznáme, ale můžeme mu důvěřovat. Stejně jako Job, když přišel o svých deset dětí během nenadálé bouře, řekl:

◆ *...Hospodin dal, Hospodin vzal; jméno Hospodinovo buď požehnáno. (Jób 1:21)*

Skutečnost, že Bůh určil den a hodinu smrti každého z nás by nám měla přinášet pokoj, když přemýšlíme o vlastním životě. To neznamená, že bychom měli se životem hazardovat a smrti nadbíhat vlastní hloupostí, ale máme žít tak, aby náš život, pokud se týká životosprávy a lékařské péče, odpovídal skutečnosti, že naše existence je v Božích rukách. Narodíme se a zemřeme podle Jeho daného času.

Ve věku 54 let byl Jonathan Edwards, tento probuzenecký Boží kazatel, očkovan proti neštovicím v době, kdy byla tato léčba v počátcích. Není nejmenších pochyb o tom, že věřil, že to byla dobrá prevence, která mu mohla prodloužit život. Ale místo toho mu lékaři aplikovali příliš silnou dávku vakcíny a on se nakazil touto nebezpečnou chorobou. Na smrtelné posteli mluvil se svou mladší dcerou, která u něj byla. Nezpochyboval Boží svrchovanou vůli. Řekl, jak zaznamenal Ivan Murray, (Jonathan Edwards, a New Biography [Banner of Truth], p. 441):

Moje milá Lucy, vidím, že je to Boží vůle, a brzy tě opustím; prosím především moji hlubokou lásku mé drahé ženě a vyříd' jí, že ta neobyčejná jednota, která mezi námi vydržela tak dlouho a měla takovou podobu, jak věřím, byla duchovního rázu,

a proto bude pokračovat na věky. Doufám, že bude mít veškerou oporu během této velké zkoušky a že se radostně podvolí Boží vůli.

Potom pokračoval a zanechal vzkaz svým dětem „aby hledaly Otce, který je nikdy neopustí“. Ve chvíli, kdy si všichni přítomní mysleli, že už je v bezvědomí a začali truchlit nad tím, co pro ně jeho ztráta znamená, byli překvapeni, když vyřkl poslední větu: „Důvěřujte Bohu a nemusíte se bát.“

Ve chvíli, kdy zpráva dosáhla manželku Sáru, trpěla takovými revmatickými bolestmi v šíji, že sotva udržela v ruce pero. Přesto napsala své dceři Ester, která ztratila svého manžela, Aarona Burra, jen před několika měsíci:

Co mohu říci? Svátý a dobrý Bůh nás zahalil temnými mraky. Tak, že můžeme jen políbit Jeho berlu a zakrýt svá ústa! Bůh vykonal co chtěl. To On způsobil, že mohu dál obdivovat Jeho dobrotu a že jsme měli Jonathana tak dlouho. Můj Bůh žije; a jemu patří mé srdce. Jaké dědictví nám můj manžel a tvůj otec zanechal! Všichni jsme vydáni Bohu; zde jsem a jsem tomu ráda. (ibid., str. 442)

B. Všichni, kdo zemřou bez Krista, budou čelit soudu

Člověku je určeno jednou zemřít a pak přijde soud (9:27). Tato věta jasně popírá reinkarnaci. Lidé neumírají proto, aby se později narodili jako někdo jiný nebo něco jiného. Jednou jsem poslouchal v rádiu v Jižní Asii rozhovor se ženou, která umírala na AIDS. Nakazila se od svého manžela, který se nakazil od prostitutky. Reportér se jí zeptal, zda se na svého muže zlobí. Odpověděla, že ne, protože ví, že se v příštím životě vrátí v lepším postavení, protože v tomto životě tolik trpěla bez vlastní viny. Pomyslel jsem si, nejenže umírá, ale navíc věří v Satanovu lež! Reinkarnace je v přímém protikladu s biblickou pravdou. Všichni umíráme jen jednou a pak přijde soud. Tento verš popírá jakékoliv představy o tom, že člověk bude mít po

smrti ještě druhou příležitost, aby přijal Krista. Smrt je finále možností a příležitostí. Philip Hughes napsal:

Odmítnout kříž jako jediný nástroj spásy je volba kříže coby nástroje soudu.

◆ *Kdo mě odmítá a nepřijímá moje slova, má, kdo by jej soudil: Slovo, které jsem mluvil, to jej bude soudit v poslední den. (J 12:48)*

A právě proto nás Písmo vybízí slovy

◆ *Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy! (2K 6:2)*

Odsouvat spasení může mít věčné fatální důsledky! Věřící v Krista, však před soud nepřicházejí:

◆ *Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života. (J 5:24, viz také Ř 8:1)*

Všichni věřící se objeví před soudnou stolicí Krista aby přijali odměnu za skutky v těle, ať dobré, či zlé (2K 5:10).

Naše ohavné skutky bez víry budou spáleny jako dřevo, seno a sláma, zatímco zlato, stříbro a drahé kamení bude součástí odměny. Pamatujme, že:

◆ *... dílo každého vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni; a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka. Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu. Když mu dílo shořít, utrpí škodu; sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm. (1K 3:13-15)*

C. Kristus zemřel jednou, aby nesl naše hříchy, ale přijde znovu, aby dokončil naše spasení

Kristus byl jednou provždy obětován za naše hříchy (9:28). Tento verš ukazuje nesprávnost vysluhování mší katolické církve, kdy je Kristus předkládán Bohu jako oběť za nás při každém přijímání elementů, které se stávají, jak věří, skutečným tělem a krví Krista. Katolíci teologové prohlašují, že kněží vykonávají věčné a časem neomezené obětování Krista. (P. H. Davids, *Evangelical Dictionary of Theology*, ed. by Walter Elwell [Baker], p. 697.) Většina

16 ZÁPAS O DUŠI

řadových katolíků nepochopila, že každému ve chvíli, kdy uvěří v jedinečnost Kristovy oběti, Bůh odpustil všechny hříchy a vložil do nich Kristovu spravedlnost. Jeho obětí je neopakovatelná!

Kristův druhý příchod se již nebude týkat hříchů, ale soudu, protože otázka hříchů byla zcela vyřešena při Jeho prvním příchodu. Mesiáš přijde pro všechny spasené věřící, kteří ho netrpělivě očekávají. Ve spasení vidíme tři slovesné časy – byli jsme spaseni v minulosti v okamžiku, kdy jsme Kristu uvěřili. V přítomnosti jsme spaseni skrze Jeho svatost v našich životech. A konečně v budoucnosti, až Kristus přijde, bude naše spása dokonána:

◆ *Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest. (1J 3:2)*

D. Ti, které Kristus spasil, netrpělivě očekávají Jeho návrat

Obraz za tímto veršem 9:28 je pro Židy svátek, Den smíření, kdy jejich vysoký kněz vzal krev a zmizel za opnou chrámu, aby vykonal smíření za jejich hříchy. Minuty, kdy byl z dohledu, se zdály být nekonečné jako hodiny. Všichni netrpělivě čekali, až se znovu objeví. Když se konečně objevil, jásali, protože věděli, že jejich obětí za hříchy byla Bohem přijata. (viz F. F. Bruce, Commentary on the Epistle to the Hebrews [Eerdmans], pp. 223-224) Také náš nejvyšší kněz před námi zmizel a vešel do nejsvětější svatyně v nebi. Tam přinesl svoji vlastní prolitou krev a my netrpělivě vyčkáváme Jeho návrat. Teprve potom mohou být naplněna všechna Boží zaslíbení a spasení dostane konkrétní podobu!

Když Pavel stál tvář tváři svému mučení, napsal:

◆ *Nyní je pro mne připravenavavřín spravedlnosti, který mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen mně, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlížejí jeho příchod. (2Tm 4:8)*

Pak, protože miluješ Krista jako svého Spasitele, očekáváš Jeho návrat, kdy nebude vyhlašovat soudy, ale jako spravedlivý soudce bude udělovat koruny spravedlivosti.

Závěr

Před lety, v pionýrských dobách osídlování Ameriky, se splašil kuň a letěl městečkem i s vozem, kde zůstal malý chlapec. Jeden mladý muž riskoval svůj život, aby koně zastavil, a tím chlapci zachránil život. Smutné je, že z tohoto mládence vyrostl muž bez zákona. Jednoho dne, když stál před soudcem, který ho měl odsoudit za vážný trestný čin, poznal soudce jako toho, kdo mu před lety zachránil život. Prosil o milost na základě předchozí události, ale slova soudce jeho naléhání ztišila:

„Mladý muži, tehdy jsem byl váš zachránce, dnes jsem váš soudce, a musím vás odsoudit k smrti oběšením. (Our Daily Bread, 8/84)

Ježíš Kristus připravil spasení pro mnohé i dnes, připravil je všem, kdo mu důvěřují. Pokud se neobrátíš od svých hříchů k víře, budeš jednoho dne stát před soudem spravedlivého Soudce. Když zemřeš, chceš stát před Božím soudem? Nebo budeš bez výhrad důvěřovat tomu, co přinesla Kristova nejvyšší obětí za tvé hříchy, a obdržíš Jeho spasení?

Diskusní otázky

1. Jestliže Kristova obětí snála všechny hříchy, proč máme své hříchy vyznávat a prosit za odpuštění?
  2. Jak sladíš verše z Jana 5:24, kde se říká:
    - ◆ *Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života*
- a Matouše 16:27 (2K 5:10 & Zj 20:11-15), kde se říká:
- ◆ *Syn člověka přijde v slávě svého Otce se svými svatými anděly, a tehdy odplatí každému podle jeho jednání.*

3. Proč je důležité, abychom viděli Památku Páně jako vzpomínku na Jeho smrt za naše hříchy, a ne jako opakovanou oběť Jeho těla a krve na oltáři? Proč je to doktrínálně důležité?
4. Když se setkáš s někým, kdo věří v reinkarnaci a odmítá Boží slovo, co mu povíš?

Steven J. Cole, 2004, *All Rights Reserved*, www.fcfonline.org

HLEDÁNÍ SMYSLU UTRPENÍ

Tato kniha se nesnaží o pouhé nasazení léčivého balzámu na hořkost a bolest neslyšeného pláče. Daleko spíše se pokusí postavit tváří v tvář skutečnosti, že se my všichni, tam, kde jsme sami, setkáváme se svými utajovanými nářky...
(Ravi Zacharias)

Východiskem z filosofického zápasu, do něhož se dostáváme při hledání odpovědi na otázku ohledně zla, je důvěra v Boží charakter. Skeptická otázka musí být zodpovězena: Stvořili byste svět s takovou bolestí? A pokud ano, mohli byste být současně nazýváni dobrými? Není to jednoduchý problém, protože otázka ani odpověď se nevyhne velkému množství předpokladů, domněnek a dedukcí.

Hledání nejzákladnější odpovědi na problém zla a existence Boha nás nejprve staví před dvě logické otázky. První je evidentní: Jak může existovat milující a všemocný Bůh, když zlo je tak očividné a tak všudypřítomné? Druhá otázka nás zneklidňuje ještě více: I kdyby Bůh existoval, jak může být vnímán jako dobrý, když připouští smrt a destrukci, zatímco my sami bychom byli považováni za zlé, kdybychom dělali totéž?

To byla otázka Ivana Karamazova: Vytvořil bys svět, v němž by se odehrávaly tak strašlivé tragédie? Jak může Bůh dopustit vše, co vidíme a slyšíme,

a stále být nazýván dobrým? Než se zaměříme na jádro této otázky, musíme se na ni nejprve podívat v širším kontextu. Všichni důvěrně známe obecný způsob, jakým je otázka obvykle formulována. C. S. Lewis ji zapsal takto:

Kdyby Bůh byl dobrý, přál by si učinit své tvorstvo dokonale šťastným, a kdyby byl všemohoucí, byl by schopen toto své přání uskutečnit. Jeho tvorové však nejsou šťastní. Bůh tudíž postrádá buď dobrotu, nebo moc, nebo obojí. A máme zde před sebou problém bolesti v jeho nejjednodušší podobě. Lze na něj reagovat poukazem na to, že výrazy „dobrý“, „všemohoucí“ a patrně také termín „šťastný“ jsou mnohoznačné. Musíme-li totiž hned na začátku připustit, že oblíbené významy těchto slov jsou tím nejlepším nebo tím jediným možným, co mohou znamenat, pak se musíme vzdát jakékoli debaty.¹

Pro naše účely musíme jít ještě dál. Skeptik ve skutečnosti tvrdí, že pokud bychom my dělali to, co vidíme dělat Boha, nebo kdybychom dopouštěli to, co dopouští Bůh, byli bychom považováni za zlé. Jak je tedy možné, že koná-li taková rozhodnutí Bůh, je to dobro, ale kdybychom my jednali stejně, bylo by to zlo?

Filosofický rozměr

Dříve než na tuto otázku odpovíme, připomeňme si důležitou myšlenku ze třetí kapitoly, nazvané „Hledání porozumění utrpení“, kde jsme sledovali Jobův zápas s Bohem a zlem. Tato nesmírně důležitá myšlenka se musí stát základem odpovědi: existenci Boha nelze vyvrátit svědecktívom o realitě zla či špatnosti. Tyto kategorie mohou existovat pouze tehdy, existuje-li nějaký absolutní mravní zákon. A absolutní mravní zákon je přítomen pouze tehdy, existuje-li Bůh.

V této chvíli by se někdo mohl pokusit vyhnout se problému: „Ale my nevidíme, že by mravní zákon existoval, tudíž nemůže existovat ani jeho tvůrce.“

18 ZÁPAS O DUŠI

Tvrzení, že existence mravního zákona by byla rozpoznatelná, kdybychom kolem sebe zákon viděli, ovšem posouvá problém jen o krok dál. Mluví totiž vychází z předpokladu, že máme schopnosti rozhodnout, zda mravní zákon existuje, či nikoli. Jak jsme tuto schopnost získali v čistě materialistickém vesmíru? Skutečnosti zkrátka zůstává, že ať se snažíme jakkoli, nemůžeme v tomto světě popřít přítomnost mravních měřítek, aniž bychom se odvolávali na absolutní mravní principy. Vysloveno zjednodušeně: připouštíme-li přítomnost zla ve světě, pak je existence Boha nevyhnutelná.

Mravní rozměr

Postupme nyní k otázce, jak může být Bůh svrchovaným vládcem vesmíru, v němž by některé skutečnosti byly považovány za nesporné zlo, kdybychom jejich existenci dopustili my? Abychom na tuto otázku našli úplnou odpověď, budeme muset postupovat krok za krokem.

Nejprve si musíme uvědomit přímou souvislost mezi Božím charakterem a jeho vztahem k mravnímu zákonu. Je mravní zákon mravním zákonem jen proto, že to tak ustanovil Bůh, a tudíž je libovolně volitelný, nebo je mravní zákon výsostně a stojí dokonce i nad Bohem? Jinými slovy: je mravní zákon něčím, co bylo Bohem libovolně vyřčeno, nebo je to cosi abstraktního, co existuje nezávisle na Bohu? Jedná Bůh skrze chladnou moc a činí rozhodnutí, která jsou následně označena jako „dobrá“, jen proto, že to tak určil Bůh, nebo je on sám poslušen zákona, je-li muží se musí podřítit dokonce i navzdory své vůli?

Má odpověď na tyto otázky začíná protiotázkou: Je mravní zákon, podle něhož žijeme, zákonem, který jsme si libovolně zvolili, abychom uplatňovali svou moc, nebo tento zákon stojí nad námi a existuje nezávisle na nás? Pokud jsme si tento zákon vybrali zcela libovolně, pak nemáme žádné právo odsuzovat mravní zákon, podle něhož

jedná kdokoli jiný, Boha nevyjímaje. Na druhou stranu, pokud mravní zákon stojí nad námi všemi, jak potom určíme, odkud se vzal? Tato otázka je nepřijemná jak ateistickému, tak i ostatním světovým názorům, ať už panteistickým, či – v určitých případech – i teistickým.

Odpověď křesťanská, implicitně obsažená ve Starém i Novém zákoně, říká, že mravní zákon, vyzývající ke svatosti každého jednotlivého člověka, je dán Bohem. Proto jako lidé také nevyhnutelně nazíráme věci z mravního hlediska. Tomuto způsobu myšlení nemůžeme uniknout. V průběhu staletí se každý argument, jenž používali křesťanští filosofové na obranu existence Boha, setkal s protiútokem či námitkami. Ale morální zápas, s nímž se ve svém životě setkává naprosto každý člověk, znamená, že debata o morálce je pro člověka nevyhnutelná. A tak se nám otázka znovu vrací. Pokud nás trvale pronásleduje otázka mravního zákona a pokud mravní zákon pochází od Boha, je tento zákon Bohu podřizen, nebo je naopak Bůh podřizen mravnímu zákonu? Jde o záležitost libovůle, či absolutní danosti?

Cestou k uspokojivé odpovědi se musíme zastavit u podstatné myšlenky, kterou je zásadní rozdíl mezi námi, konečnými tvory, a Bohem, bytostí nekonečnou. A musíme zcela zřetelně rozumět skutečnosti, že tyto dvě možnosti – zda je zákon libovolný či absolutní, existují pouze pro nás, konečné bytosti, protože naše vlastní konečnost nepřipouští více možností a samotná povaha člověka nemůže být zdrojem absolutního. Člověk nemůže být měřítkem všech věcí, jinak bychom byli nuceni se ptát, který člověk má představovat absolutní standard.

Ve jménu náboženství i ve jménu ateistických ideologií byly zabity miliony lidí. Je čas odložit iluzi o tom, že „člověk je v podstatě dobrý“. Dějiny i naše zkušenost v krvi a slzách svědčí o tom, že jako lidstvo nemůžeme svému cha-

rakteru důvěřovat. Ale co se týče Boha, pro něho zákon není ani libovolný, ani jemu nadřazený; zákon je podstatou či jádrem jeho vlastního charakteru, který je dokonale a neměnný. Pouze Bůh existuje sám o sobě, ve věčnosti a dokonalosti. A stejně jako důvod jeho vlastní existence spočívá v něm samém, tak i mravní zákon spočívá přímo v Bohu. Důvod naší existence, stejně jako mravní zákon, leží mimo nás.

V Bohu není nic nepravdivého. Není v něm žádná zlá tendence či špatná myšlenka. Bůh se nikdy nedopouští nesprávného úsudku. Nikdy nejedná z pohnutek protichůdných či ničivých vůči tomu, co je dobré. Bohu je vlastní pouze to, co je čisté a spravedlivé. A toto vše je důvodem, proč žádnou – z našeho pohledu – tragédii či ukrutnost nelze interpretovat ve vzduchoprázdnu oněch dvou možností: libovolnosti či absolutnosti. Správná interpretace je možná pouze v rámci charakteru Boha, který je všemocný a dokonale dobrý.

Ale co to ve skutečnosti znamená pro naši proměnlivou, pozemskou existenci plnou nečekaných bolestí a ztrát? Zkusme se podívat z úhlu, jehož výchozím bodem je Boží charakter.

Existenciální realita

V každé tragické události či v každém zlém a svévolném skutku jsou minimálně čtyři „oběti“.

Jednou z obětí je člověk, jehož život byl poškozen či zničen. (A představme si, že obětí je dítě, protože skeptické otázky mířící na křesťany jsou obvykle koncipovány v tomto duchu.)

Nejprve musíme zpomalit a podívat se zblízka na emocionální i rozumovou stránku této otázky. Je, z hlediska Božích možností a moci, taková událost jako ztráta života dítěte opravdu něčím nevratným a nenapravitelným? Bůh je původcem života a má moc jej vrátit každému, kdo život „ztratil“. My to vnímáme jako ztrátu života, ale pro toho, kdo je zdrojem a dárce života, tento život ztracen není. A pro každého člo-

věka, který je v Bohu, je budoucí znovunabytí života něčím dokonce mnohem úžasnějším než život ve fyzickém těle. Proto může apoštol vyslovit:

◆ *Vždyt' žít pro mne znamená Kristus a zemřít zisk. (Fp 1,21)*

Smrt může být „ziskem“ pouze tehdy, je-li vstupem do života věčného a mnohem krásnějšího, než jakým byl původní „ztracený“ život. Pokud jde o smrt dítěte, Písmo nám nabízí všechny důvody k víře, že dítě je po smrti u Boha. Nikoli pro mravní dokonalost dítěte, ale kvůli moci Kristovy oběti. Když David ztratil svého syna, řekl:

◆ *Já půjdu k němu, ale ono se ke mně nevrátí. (2S 12,23)*

Pozemská existence je omezená, konečná, ale existence jako taková nikoli. „Ztracený“ život není ztracen tehdy, když je v rukou Boha, jenž život vytvořil a také jej udržuje.

Druhou „obětí“ čili dalším člověkem, který trpí, je ten, kdo musí nést a překonat ztrátu milované osoby. A to se týká i těch, kdo znají a věří v Kristovu vykupující milost. Stín za pohřebním vozem je bolestný a temný. Ale v těchto okamžicích je Bůh utěšitelem, který svou přítomností konejší a léčí bolestivé rány. Jedním z nejkrásnějších žalmů přinášejících utišení a pokoj je žalm, který David napsal v době, kdy prožíval zármutek nad ztrátou syna. V tomto slavném žalmu čteme následující slova:

◆ *I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyt' se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují. (Ž 23,4)*

Mocná svědectví všeobjímající Boží milosti protkávají celou lidskou dějiny. Ne jako psychické sebeklamy, ale kvůli skutečné přítomnosti Boha v životech věřících, kteří prožívají bolest. A Bůh nejen hojí duši a je jí zdrojem síly, ale slibuje, že ti, kdo byli odloučeni smrtí, se opět setkají. Vydu, které se rodí v Bohu, nikdy nezahynou. Apoštol Pavel píše, abychom se „*nermoutili jako ti ostatní, kteří nemají naději*“ (1Te 4,13).

20 ZÁPAS O DUŠI

Třetí obětí je skeptik, který stojí stranou a odsuzuje dané jednání a následnou ztrátu života jako špatnost a zlo. Toho se týkají dva problémy. Prvním je protimluv, o němž jsme se už zmiňovali – člověk, který vyslovuje výše uvedené odsouzení, nemá žádný základ či standard, na němž by své odsouzení postavil. Nevědomá evoluce, která má „na zubech i drápech krev“, abych citoval Tennysona, pro tuto filosofickou kritiku jistě morální základ nevytváří. Pokud jsme ve skutečnosti opravdu náhodným produktem evoluce, pak agrese a ovládání druhých jsou samy o sobě dobré, protože alespoň zajišťují přežití nejsilnějších. Ale právě skrze morální nazírání věcí nám Bůh připomíná, že smrt a odloučení jsou ve zkrácené formě obrazem toho, co čeká ty, kdo chtějí žít nezávisle, čili odděleně od Boha. Na tyto lidi nevyhnutelně čeká zlo a destrukce, ať už postupná, nebo dramaticky náhlá.

Odloučení, smrt a bolest jsou skutečně zlem, které je přítomno v tomto světě a kterým procházíme všichni. Zde však musí vzít skeptik v úvahu další podstatnou věc. Zlo musí být vždy definováno s ohledem na smysl, účel. Jak může cokoli existovat, aniž by byl nejprve stanoven účel dané věci? Neexistuje-li žádný účel, pak výrazy „destrukce, zánik“ nemají žádný obsah, jsou nesmyslné. Bohem daný účel neboli smysl života je žít pro něho, protože on je skutečným zdrojem našeho bytí. A smysl lidského života může být naplněn pouze v Bohu, který také do našich srdcí vložil lásku, vědomí tajemství a touhu po uctívání. Pokud tímto smyslem pohrdneme, pak tím největším zlem pro nás není smrt ani utrpení – protože život může být obnoven – tím největším zlem je rozhodnutí oddělit se od samotného Boha a vést život v rozporu s jeho záměry.

Proto také Dostojevský definoval peklo jako neschopnost milovat. Peklo je pouze potvrzením vůle, která se rozhodla pro odmítnutí Boha a jeho podmí-

nek života a zvolila cestu mimo Boha. C. S. Lewis řekl, že v tomto světě existují dva druhy lidí:

ti, kteří jsou ochotni pokleknout a říci Bohu „*Bud' vůle tvá*“, a pak ti, kteří pokleknout odmítají a kterým říká Bůh: „*Nuže, bud' vůle tvá.*“

Někdo by zde mohl namítnout: „Proč ale Bůh svými podmínkami vymezuje pouze jedinou cestu k sobě?“ Pravdou je, že i kdyby nám Bůh dal tisíc a jednu cestu, skeptik by chtěl ještě jednu navíc, protože jádrem zla je touha po nezávislosti na Bohu – sebespravednost a sebeláska. Sebespravednost nakonec ničí spravedlnost a zákon, sebeláska nakonec ničí lásku. Proto je podstatou skeptikovy kritiky zla, zcela logicky a existenciálně, sebeobrana.

A tím se dostáváme ke čtvrté „oběti“, kterou je člověk, jenž se ptá: „Jak to, že Bůh může mít svrchovanou vládu nad smrtí, ale my jako jednotlivci totéž právo – vzít život – nemáme?“ Náš charakter ani naše lidské schopnosti nás neopravňují k tomu, abychom si osobovali moc nad posvátností života člověka. Pouze Bůh jedná vždy v souladu se svým charakterem, to jest ve svatosti a čistotě, pouze on nikdy nedělá nic špatného. Lidská bytost si nemůže přisvojit tutéž výsadu vládnout nad životem, protože nemá charakter na takové výši, aby vždy dělala jen správná rozhodnutí a nemá ani moc vrátit někomu život.

Bůh má právo dopustit, aby ke krutým událostem docházelo, protože právě on skrze tyto tragédie obnovuje život a také zjevuje ničivou sílu hříchu – při tom všem je dokonalý ve svých rozhodnutích, čistý ve svých důvodech a schopný dodat síly těm, kdo hledají jeho pomocnou náruč. Nikdo z nás si nemůže činit nárok na tyto absolutní atributy. Náš charakter není čistý. Naše rozhodnutí mohou snadno vycházet ze špatných informací či špatné motivace. Není právě toto důvodem k tomu, že v každé zemi jsou ustanoveny zákony a vlády – aby jednotlivci neměli právo

vykonávat osobní pomstu za každou špatnost? A dokonce i přesto vidíme, že státní celky a vlády se mohou dopouštět omylů v každé oblasti zákona, který má chránit nevinné.

Ze záłudnosti lidské povahy a z náchylnosti k omylům je zřejmé, že tragédie a zlo, které kolem sebe vidíme, nám potvrzují, jak ošidná je lidská mysl a srdce. To vše by nás mělo směřovat právě k Bohu, k jeho moudrosti. Jak zoufale potřebujeme moudrost a pevný charakter, nebo, jak to vyjádřili pisatelé bible, jak je nám nutně zapotřebí proměny srdce a posílení vůle, abychom dokázali žít Bohu.

Malcolm Muggeridge jednou napsal Matce Tereze, že o církev ani o křesťanskou víru nemá sebemenší zájem, kvůli všemu tomu pokrytectví, jež tam vidí. Matka Tereza, která strávila většinu svého života obklopená bolestí a bídou, mu odpovídala:

Váš problém je v konečnosti. Bůh je nekonečný. Dovoďte nekonečnosti, aby vyřešila váš zápas s konečností.

Muggeridge později poklekl před Kristem a tuto událost nazval krokem nejvyššího naplnění svého života.

Svět, jak ho známe

Je třeba dodat už jen jednu krátkou myšlenku. Je tento svět tím nejlepším z možných světů, jaký mohl Bůh vytvořit? Otevřeně řečeno, v rámci našich myšlenkových schopností existují pouze čtyři možné světy, o nichž debatují učenci. První možností je, že místo tohoto světa by neexistoval svět žádný. Nebylo by pro Boha snazší nestvořit žádný svět namísto tohoto, v němž je možné dobro i zlo? Druhým je svět, kde by bylo umožněno jen dobro, něco jako svět mechanického dobra. Třetí možností je svět, v němž by neexistovalo vědomí o dobru ani zlu, svět bezmorální. A čtvrtým světem je svět, ve kterém žijeme, kde dobro a zlo existují společně s možností volit jedno nebo druhé.

V okamžiku, kdy však předložíme otázku, „co je lepší“, opět se odvolává-

me na nějaké absolutní měřítko, což můžeme učinit pouze tehdy, existuje-li Bůh. Při pečlivé analýze zjišťujeme, že ze čtyř výše uvedených světů pouze ten náš umožňuje existenci ryzí a pravé lásky. Lásky matky k dítěti. Lásky muže k manželce. Lásky přítele k příteli. Lásky člověka k Bohu. Musíme si uvědomit, že láska je nejvyšším morálním principem, o němž víme – a tam, kde je umožněna láska, tam musí současně existovat svoboda a následně i možnost utrpení. Pouze Bůh je ve své podstatě, ve své osobnosti absolutním vyjádřením lásky, jež není oddělitelná od svatosti. Bůh nemůže být současně svatý a nemilující ani nemůže být milující a nesvatý. Pokud se k němu obrátíme zády, ztratíme zdroj, který dává lásce obsah i podobu. Propadneme se do života bolesti způsobené nesvatostí a utrpení pro nás zůstane nevyřešitelnou záhadou. Náš narušený charakter bude marně pátrat po mravním zákoně a naše smrtelná mysl bude marně hledat odpovědi. Koho z nás nezraňuje, vidíme-li, jak je čistá láska zneužita a pohrdána? Naše nitro žízni po lásce, která je čistá, ale v tomto světě jsme ztratili obsah obou těchto výrazů, protože jsme je odtrhli od jejich zdroje, od Boha.

Když přicházíme k Ježíši Kristu a jeho kříži, kde se protíná láska, svatost i utrpení, nacházíme odpověď na své utrpení a nacházíme sílu žít tento pozemský život pro Krista. Tady udeřily mocenské a náboženské vášně proti lásce a svatosti. Tady se odehrálo nezměrné utrpení. A odtud vzešlo vítězství. Dojdeme-li ke kříži a přes něj vstoupíme do života, který patří Kristu, pochopíme i tu úžasnou věc, že kříž a vzkříšení patří k sobě. Kde je přítomna láska, tam je přítomna i bolest. A kde je slib vzkříšení, tam je i slib, že všechny slzy budou setřeny z očí. Nebesa jsou potvrzením našeho rozhodnutí milovat Boha a být s ním. To je naděje každého, kdo je následovníkem Ježíše Krista, protože jemu věřit a jeho poznat zna-

22 ZÁPAS O DUŠI

mená věčný život. Peklo je potvrzením odmítnutí Boží odpovědi člověku a potvrzením odmítnutí nabízené naděje. Je to přijetí důsledků naší volby buď si život zachovat, nebo jej nenávratně zničit.

Ohledně otázky Ivana Karamazova: pokud bych byl dokonalý v dobru a pokud bych měl moc život stvořit i obnovit, neviděl bych ztrátu života tak, jak ji vnímal on. A naopak, kdybych měl moc život stvořit, ale neměl bych mravní čistotu k jeho ochraně ani sílu život vrátit, pak bych život stvořit neměl. Ovšem jediným důvodem, proč zde mohu pronést slova „měl bych či neměl bych“, je skutečnost, že vím, co považovat za dobro a co naopak označit jako zlo. „Měl bych či neměl bych“ ke mně přicházejí od Boha, který má moc stvořit i vrátit život, který má právo život i vzít a který má sílu nám pomáhat v těžkých chvílích. A Bůh od nás požaduje, abychom důvěřovali jeho moci, jeho záměrum i jeho charakteru.

Karamazovská otázka je pro nás varováním, abychom si sami nehráli na Boha. A tato otázka nemůže být ani obžalobou Boha, na něhož se nevztahují tatáž omezení moci a moudrosti jako na nás.

Teologický imperativ

Proto je Božím přáním, abychom se snažili vidět své nitro tak, jak je vidí on, a abychom uznali, že nemáme oprávnění činit morální soudy nezávisle na něm. Pokud k Bohu přistoupíme jako ke Stvořiteli a Tvůrci, který zjevuje věci v pravý čas a utěšuje, a jako k našemu Zastánci a Spasiteli, podobně jako Job zjistíme, že je nám i zdrojem veškeré síly a že nás neustále obnovuje. Na základě toho, co o Bohu víme, můžeme pro jeho povahu důvěřovat i tomu, co nevíme a neznáme. Snad proto poslední tři slova Matky Terezy vyjadřovala očekávání setkání se Spasitelem. Ve městě, jehož bolest a utrpení jsou příslovečné, našla jedinou odpověď hodnou jejího bytí. Její poslední slova byla: „Miluji tě, Ježíši.“ Přinesla jeho lásku do

města a světa potřebných. Jakákoli jiná odpověď na problém bolesti nejen neuspokojuje, ale ani neospravedlňuje otázku samu.

– Ravi Zacharias,

Volání lidského srdce, str. 195-202 –
Vydal: Návrat domů, www.navrat.cz

JEŽÍŠOVY MALÉ DĚTI

Otázka spasení předčasně zemřelých malých dětí je častým tématem, kterým křesťany bombardují především nevěřící. Kdysi jsem věřil, že bible jednoznačně učí, že každé předčasně zemřelé dítě bude spaseno. Uvažoval jsem, že v nebi bude proto více spasených z třetího světa než z vyspělých zemí, kde děti tolik neumírají. Cožpak David neřekl:

◆ *Já půjdu k němu, ale ono se ke mně nevrátí. (2S 12,23)*

Také jsem stavěl na verších, že dítě začíná být Bohu odpovědné tehdy, kdy rozezná svou pravici od levice:

◆ *A mně by nemělo být líto Ninive, toho velikého města, v němž je víc než sto dvacet tisíc lidí, kteří nedovedou rozeznat pravici od levice, a v němž je i tolik dobytka? (Jonáš 4:11)*

Obrazy pravice a levice se mi kryly se schopností zvažovat a rozhodnout se stát po Boží pravici – s Kristem, nebo po Boží levici – žít bez Krista.:

◆ *Když pak přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni svatí andělé, tehdy se posadí na trůnu své slávy. Všechny národy budou shromážděny před ním a on je oddělí jedny od druhých, tak jako pastýř odděluje ovce od kozlů. **Ovce postaví po své pravici, ale kozly po levici.** (Mt 25:31-33)*

Neříkám, že všechny předčasně zemřelé děti nejsou spaseny. Říkám jenom, že verše, které se používají k podpoře jejich všeobecného spasení, učí něco jiného než jejich plošnou spásu. I David neměl přece na mysli všechny děti, ale jen to jedno určité dítě – to svoje!

Následující verš potvrzuje, že odpověď na otázku, kde jsou předčasně zemřelé děti není tak jednoznačná:

◆ *Potom Král řekne těm po své pravici: „Pojďte vy, kdo jste požehnaní od mého Otce, přijměte za své dědictví to království, které je pro vás připraveno od založení světa.“ (Mt 25:34)*

Začněme u potopy – kam se poděly děti těch, o jejichž životech čteme:

◆ *I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvar jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý. (Gn 6:5)*

Nikdo, kromě Ježíše, nebyl počat ani se nenarodil bez hříchu:

◆ *Ano, zrodil jsem se v nepravosti, v hříchu mě počala matka. (Ž 51:7)*

Kde jsou usmrčené děti Jábeše v Gileádu pospolitostí Izraele?

◆ *Pospolitost Izraele tam ihned vyslala dvanáct tisíc mužů, chrabřích bojovníků. A přikázali jim: Jděte pobít obyvatele Jábeše v Gileádu ostřím meče, i ženy a děti. (Soudců 21:10)*

Neznám verš, který by 100 % potvrdil, že děti pobité Izraelci jsou v nebi. Na otázku spasení dětí Písmo přímo neodpovídá, ale dává nám odpověď, která se týká celého lidstva – tedy i dětí. Písmo učí, že Bůh má knihu života, „seznam svého lidu“, který sepsal ještě před tím, než stvořil zemi. V ní nejsou a nikdy nebyli zapsáni ti, kteří jdou do záhuby, protože ani náš zápis – Boží vyvolení – nebyl nikdy podmíněn naším věkem, skutky ani zásluhami. Bez Boží milosti a dopuštění bychom se sami nikdy nenarodili ani neznovuzrodili:

◆ *Šelma, kterou jsi viděl, byla a není a má vystoupit z propasti a jít do záhuby. A obyvatelé země, ti, jejichž jména nejsou zapsána v knize života od založení světa, užasnou, až uvidí tu Šelmu, která byla a není, ale je. (Zjevení 17:8)*

V knize života jsou zapsáni všichni, kteří byli a ještě budou spaseni:

◆ *Ano i tebe prosím, můj věrný druhu, ujmí se jich; vždyť vedly zápas za*

evangelium spolu se mnou i s Klementem a ostatními spolupracovníky, jejichž jména jsou v knize života. (Filipským 4:3)

Ti, kdo jsou od založení světa zapsáni v knize života, z ní nebudou nikdy vymazáni. Jména těch, kdo do knihy života nepatří, v knize života, jak jsme četli ve Zj 17:8, zapsána nebyla:

◆ *Kdo zvítězí, bude oděn bělostným rouchem a jeho jméno nevymaže z knihy života, nýbrž přiznám se k němu před svým Otcem a před jeho anděly. (Zj 3:5)*

To je Boží ujištění pro ty, kteří vítězí v bílém rouchu Ježíše Krista. To je tedy první část odpovědi, kterou můžeme ke spáse všech spasených lidí, tedy i dětí, říci. Tento Boží princip je v souladu s dalšími verši:

◆ *(totiž ještě než se narodili a než udělali cokoli dobrého nebo zlého, aby Boží předsevzetí zůstalo podle vyvolení, ne na základě skutků, ale z Toho, který povolává), bylo jí řečeno: „Starší bude sloužit mladšímu.“ Jak je napsáno: „Jákoba jsem si zamiloval, ale Ezau a jsem pojal v nenávisť.“ (Ř 9:11-13)*

Byl nebo nebyl Ezau zapsán v knize života od založení světa? Na tuto otázku si již umíte ve světle Písma odpovědět sami. Jisté je, že: (1) každý člověk, od početí až po stoletého starce, bude spasen, pokud je zapsán od založení světa v knize života a (2) každý člověk od početí až po stoletého starce, je ztracen, jestliže není zapsán v knize života od založení světa. Jen Bůh ví, zda jsou všechny zemřelé děti zapsány v Jeho knize života. Doufám, že ano, přesto, že neznám verš, který by potvrdil mé přání. Netrapme se spekulacemi, které vedou jen k pochybnostem o Božím milosrdenství, dobrotě a lásce. Ty vedou někdy k zatvrzelosti a odmítnutí Boha, protože dopustil to, co nás zraňuje. Radujme se z Boží svrchovanosti, mějme bázeň a respekt před naším Stvořitelem. Konec konců, celý vesmír a všichni lidé žijí pod Boží auto-

24 ZÁPAS O DUŠI

ritou. Pamatujme si, že Bůh svěřil děti rodičům jen dočasně. Nejsme dárci života, proto nerozhodujeme o svém počítí ani konci. Přijíme pokorně Jeho rozhodnutí – lepší nevymyslíme!

- ◆ *Kdo z vás může o jedinou píď prodloužit svůj život, bude-li se znepokojovat? (Matouš 6:27)*

Jsem dokonce rád, že bible nedává „betonové“ ujištění, protože by bylo jisté zneužito náboženskými fanatiky...

Kdo jsou tedy „dětí, nemluvnátka, maličká a nepatrní“?

Pojďme v našem zamyšlení ještě dál a podívejme se pozorně na ty verše, které se obvykle uvádějí jako ujištění o spasení všech zemřelých dětí před věkem odpovědnosti:

- ◆ *Ježíš však řekl: „Nechte děti a nebraňte jim jít ke mně; neboť takovým patří království nebeské.“ (Matouš 19:14)*

Podívejme se na verše, které hovoří o dětech, nemluvnátcích, maličkých, atd. Hovoří Bůh skutečně o dětech, které jsou spaseny z titulu své fyzické nemohoucnosti a nevědomosti, anebo o těch, kdo se narodili do Božího království v dětské nepatrnosti?

- ◆ *Přinášeli tedy k němu i novorozence, aby se jich dotýkal. Když to však uviděli učedníci, přísně je napomínali. Ježíš je ale zavolal a řekl: „Nechte děti přicházet ke mně a nebraňte jim, neboť takovým patří Boží království. Amen, říkám vám, že kdokoli nepřijme Boží království jako dítě, nikdy do něho nevejde.“ (Lukáš 18:15-17)*

Ježíš zde neříká, že jim – tělesným novorozencům patří Boží království. Říká, že království patří takovým, kdo jsou jako dítě! Každé dítě jednou dospěje a doba jejich bezmocnosti skončí. A všichni víme, že někteří z nich dospějí ve velmi zlé jedince.

Ježíš říká, že Boží království patří takovým „dětím“, které se nově narodí z Božího Ducha. Tělesní novorozenci zde Ježíšovi slouží jen jako obraz a stín duchovních novorozenců. Ježíš

neučí, že by tělesné děti měly být naším vzorem a my dospělí bychom měli přijímat Boží království stejně jako je přijímají ony. Vždyť děti podstatu Božího království ještě nechápu, a proto je ani nemohou přijmout! Ale malé dítě je pro nás dokonalý obraz důvěry. Tak, jako se tělesné dítě ve všem spoléhá na rodiče, tak se má duchovní dítě spolehnout na svého duchovního Otce – na Boha. Dětská důvěra (ne dětinskost) je základním rysem všech dětí Božího království (Mt 18:1-4, Mk 9:33-37, L 9:46-48):

- ◆ *V tu dobu přišli k Ježíši učedníci a říkali: „Kdo je tedy v nebeském království největší?“ Ježíš k sobě zavolal malé dítě, postavil je uprostřed nich a řekl: „Amen, říkám vám, že jestli se neobrátíte a nebudete jako malé děti, vůbec do nebeského království nevejdete. A proto kdokoli se poníží a bude jako toto malé dítě, ten je v nebeském království největší.“ (Matouš 18:1-4)*

Ježíš znovu používá obraz malého dítěte, který ukazuje osobní bezmocnost, slabost, závislost a nepatrnost. Dítě není vševěd, dítě se nad rodiče nepovyšuje, naopak – bez svých rodičů neudělá ani krok. Zkuste maličké odtrhnout od matky. Ve chvíli, kdy se dítě rodičům ztratí z dohledu, propadne panice, začne křičet a zoufale hledat svoji jedinou jistotu, kterou zná. Nikdo jiný jej nedokáže utěšit. Dítě ve své nemohoucnosti a nepatrnosti absolutně důvěřuje svým rodičům, hledá u nich bezpečí, projevuje k nim své city a naprostou závislost. Podobně je tělesně dospělý člověk, jenž je Božím dítětem duchovně nesamostatný a ve všem se plně spoléhá na svého Božího Otce. Úplně stejně a zoufale jako malé dítě by měl propadnout panice, kdykoliv z nějakého důvodu ztratí kontakt se svým Božím Otcem. Následující verš by nás měl ujistit, že být v Božích očích maličký a být jako malé dítě, je pouhý obraz závislosti na Bohu a s věkem jedince nemá nic společného:

- ◆ [1] Kdo vás **přijímá**, ten přijímá mne, a [2] kdo **přijímá** mne, přijímá Toho, který mě poslal. [3] Kdo **přijímá** proroka jako proroka, dostane odplatu proroka, a [4] kdo **přijímá** spravedlivého jako spravedlivého, dostane odplatu spravedlivého. **A kdokoli by dal jednomu z těchto [přijímajících] maličkých [1-4] k pití jen pohár studené vody, protože je to můj učedník, říkám vám jistě, že rozhodně neztratí svou odplatu.** (Matouš 10:40-42)

Ježíš, i když hovoří o „maličkých“, nemá na mysli tělesné malé děti. Hovoří o těch, kdo Jej – Krista – přijímají skrze svědectví proroka nebo spravedlivého v Kristu. Hovoří o těch, kdo jsou blahoslavení, protože jsou chudí ve svém duchu a bohatí v Otcově Duchu – jako když malé dítě říká: „Můj táta ví všechno.“ A ten, kdo „maličkým“ dá napít, jistě neztratí svou odplatu. Opět tu nejde o chladivou vodu na uhašení fyzické žízně, ale o duchovní žízeň „maličkých“ po Kristu. Kdyby skutečně šlo jen o studenou vodu, pak by kterýkoli nevěřící mohl podat vychlazenou vodu spaseným, a tím si zajistil vstup do Božího království...

- ◆ *V té době Ježíš řekl: Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je nemluvňatům. Jistě, Otče, neboť tak se ti zalíbilo.* (Matouš 11:25-26)

Věci Božího Ducha jsou tedy skryty před moudrými a rozumnými „dospěláky“ tohoto světa, ať to byli židovští náboženští vůdci, nebo to jsou dnešní vzdělaní ateisté a intelektuálové. Spásná zvěst kříže je neužitečná pro ty, kdo jsou pohrouženi do své moudrosti. Všichni kdo čerpají moudrost ze světa a sebe také věří, že co si sami nezařídí, to nemají. Ti dosud nepochopili, že nejsou svébytní. Ti, kdo jsou přesvědčeni, že svého postavení dosáhli jenom svým úsilím, zůstávají slepí. Z toho plyne, že pouze duchovní novorozenec může chápat a přijímat věci Božího Ducha:

- ◆ *Tehdy k němu přistoupili učedníci a řekli mu: „Proč k nim mluvíš v podobstvích?“ On jim odpověděl: „Protože vám je dáno poznat tajemství neseského království, ale jim to dáno není. Tomu, kdo má, totiž bude dáno a bude mít hojnost, ale tomu, kdo nemá, bude vzato i to, co má. Proto k nim mluví v podobstvích, že vidí, ale nevidí, a slyší, ale neslyší ani nerozumějí. Ale naplňuje se na nich proctví Izaiáše, který řekl: ‘Sluchem uslyšíte, ale nijak nepochopíte, a zrakem uvidíte, ale nijak neprohlédnete.’“ (Matouš 13:10-14)*

Další Ježíšova slova nemohou nechat nikoho na pochybách:

- ◆ *V tu chvíli se Ježíš rozveselil v Duchu a řekl: „Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je nemluvňatům. Jistě, Otče, neboť tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od mého Otce a nikdo neví, kdo je Syn, jedině Otec, a kdo je Otec, jedině Syn a ten, komu by ho Syn chtěl zjevit.“ (Lukáš 10:21-22)*

Každé slovo, každá myšlenka je obrazem Boží svrchovanosti a naprosté lidské závislosti, i těch, kteří si to za nic na světě nechtějí přiznat.

Maličké bezbranné děti musí být chráněny. Zločin proti dětem se v paragrafech považuje za ten nejtěžší, a to nejen v očích věřících a nevěřících, ale i v očích zločinců. Bezbrannost dítěte je jen obrazem duchovní skutečnosti. Proto, jeden z nejtěžších zločinů světa je ateistické nebo náboženské svádění Božích dětí, které věří v Krista:

- ◆ *Kdokoli by ale svedl jednoho z těchto maličkých, kteří věří ve mne, bylo by pro něj lepší, kdyby mu na krk pověsili veliký mlýnský kámen a utopili ho v mořské hlubině. Běda světu kvůli pohoršením! Pohoršení sice musejí přicházet, ale běda člověku, skrze kterého pohoršení přichází.* (Matouš 18:6-7)

26 ZÁPAS O DUŠI

Chápeme vůbec, že všechny filosofické obory materialisticko-ateistického světonázoru, jež znevažují existenci Boha Stvořitele a Písma, ale i všechny náboženské směry, které vylučují Kristův kříž je jeden grandiózní pokus svést maličké? O nic lépe před Bohem neobstojí ani ti, kdo svádějí maličké pseudo-vědními teoriemi nebo mravním relativismem. Nejhorší pohoršení ale přichází od těch, kdo odvádí maličké od Krista mezináboženskou „rovností“ čímž snižují Kristův kříž na hladinu všech náboženství. Uvědomujeme si vážné konce světské svébytnosti a moudrosti, na které bezbožný svět stojí?

- ◆ *Neboť slovo kříže je těm, kteří hynou, bláznovstvím, ale pro nás, kteří docházíme spasení, je to Boží moc. Je přece napsáno: „Zahubím moudrost moudrých a rozumnost rozumných zavrhu.“ Židé totiž žádají znamení, Řekové zase hledají moudrost, ... ale my kážeme Krista ukřižovaného – pohoršení pro Židy a bláznovství pro Řeky ...* (1 Korintským 1:18,19,23)

I kdyby některý maličký zbloudil od kříže vinou těch „světáků“ skrze které pohoršení přichází, není možné, aby nebyl tento maličký znovu nalezen:

- ◆ *Co myslíte, kdyby nějaký člověk měl sto ovcí a jedna z nich by zabloudila, nenechá těch devadesát devět na horách a nepůjde hledat tu bloudící? A když se stane, že ji najde, říkám vám jistě, že se z ní raduje více než z těch devadesáti devíti, které nezabloudily. **Právě tak není vůle vašeho Otce v nebesích, aby zahynul jediný z těchto maličkých [vyvolených].** (Matouš 18:12-14)*

Již jsme citovali, že Kristus ani jednoho z maličkých občánků Božího království z knihy života nevymaže! Právě jsme četli, že není Boží vůlí, aby zahynul jen jediný z maličkých, jež je zapsán v knize života od založení světa. Tato skutečnost je to největší ujištění, které máme! Pán Ježíš Kristus potvrzuje svoji moc, jež má od Otce:

- ◆ *Mé ovce slyší můj hlas a já je znám a následují mě. A já jim dávám věčný život a **nezahynou navěky a nikdo je nevytrhne z mé ruky.** Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všechny a nikdo je nemůže vytrhnout z ruky mého Otce.* (Jan 10:27-29)

Žádné humanisticky orientované náboženství ani ateistická propaganda rádo-by vědeckého světonázoru, která popírá Kristův kříž, nemůže vyrvat z Boží ruky ani jednoho maličkého, ani jedinou ovečku, i kdyby se zatoulala až na kraj světa. Ale každé humanisticky orientované náboženství úsilí a ateistická propaganda rádoby vědeckého světonázoru, která popírá Kristův kříž, vede k odsouzení a záhubě! Písmo varuje, že by pro svůdce maličkých bylo lepší, kdyby byli uvrženi s mlýnským kamenem na krku do mořských hlubin.

Bůh ze své knihy života nikoho nevymaže! Důvěrujeme slovům Ježíše i v otázkách, které se týkají tělesných i duchovních dětí? Vzdáváme Bohu chválu za všech okolností, které se týkají životů nám dočasně svěřených i životů znovuzrozených dětí. Jen On je naším Spasitelem a Ochráncem:

- ◆ *Kdybyste náleželi [moje děti, maličci a nemluvněta] světu, svět by miloval to, co je jeho. Protože však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí.* (Jan 15:19)

Když Písmo hovoří o dětech, maličkých a nemluvnětech v duchovním smyslu, nemá na mysli batolaťa, ale Boží vyvolené děti – církev. V Žalmech David prorokuje, že znovuzrozený Boží lid bude nástrojem, který zastaví ďabla a jeho děti. Ani brány pekél Boží kojence nepřemohou, protože jsou kojeni Božím mlékem. V sobě jsou bezmocní, v Kristu jsou chráněni a mohou se postavit jako val ďábloví a služebníkům zla:

- ◆ *Ústy nemluvnat a kojenců jsi vybuřoval mocný val proti svým protivníkům a zastavil nepřítel planoucích pomstou.* (Žalmy 8:3)

Ježíš kněžím a zákoníkům připomíná Davida, když jeho děti, jeho maličci, poznávají Krista jako Davidova Syna. Kdo dnes vypráví chválu Božího činu spásy, od koho se svět, ke kterému jsme kdysi, my kdo dnes věříme, patřili, dozvídá o mocném a spásném Kristovu kříž? No přece z úst duchovních nemluvnátek a nepatrných maličkových odkojených Kristovým evangeliem:

- ◆ *Když ale vrchní kněží a zákoníci uviděli divy, které dělal, a děti [Boží], jak křičí v chrámu a říkají: „Hosana, Synu Davidův!“ rozhořčili se a řekli mu: „Slyšíš, co říkají?“ Ježíš jim řekl: „Ovšem. Copak jste nikdy nečetli: **‘Z úst nemluvnátek a kojenců sis připravil chválu’?**“ (Matouš 21:15-16)*

Vítejte přátelé nejen ve školce dětské bezmocnosti, ale především v Kristově moci, jenž přemáhá každé nebezpečí

- ◆ *... vládce nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu (Ef 2:2b).*

Pán Ježíš své učedníky nazýval dětmi – totiž malými chlapci <5043 teknon teknon>, ale z kontextu Písma víme, že zde nejde o tělesné chlapece – děti, ale o dospělé muže:

- ◆ *Učedníky ta slova zarazila. Ježíš jim ještě jednou řekl: „**Dítky** [synáčkové], jak těžké je vejít do království Božího!“ (Marek 10:24)*
- ◆ ***Synáčkové** [dítky], ještě krátký čas jsem s vámi. Budete mě hledat, ale jako jsem řekl Židům: „Kam já jdu, vy nemůžete přijít,“ to teď říkám i vám. (Jan 13:33)*

Závěr

Společně jsme si ukázali, že téměř všechny verše, které se týkají dětí, nemluvnátek, maličkových a nepatrných, nikde neslibují plošnou spásu zemřelých dětí. Jde o obrazný popis dítěte, které je jen stínem skutečnosti znouzrozeného duchovního dítěte, nového člověka, který byl přenesen do podivuhodného Kristova světla a náleží Bohu.

– pst –

PODSTATA MODLITBY

Ukázka z knihy – Jerry Sitters, *Když nebe mlčí* (a Bůh neodpovídá na vaše modlitby):

Je možné, že nejvíce se modlíme tehdy, když toho řekneme nejméně, a nejméně se modlíme tehdy, když toho řekneme nejvíce.

– Sv. Augustin –

Nejčastěji se modlím v bezpečí svého křesla. Moje modlitby jsou upřímné, nikoli však naléhavé; tedy rozhodně ne naléhavé tak, jak byly několik měsíců po zmíněné nehodě, kdy jsem se musel modlit, přestože jsem o Bohu, ke kterému jsem volal, mnohdy pochyboval. Situace, v níž se nyní nacházím, je natolik příznivá, že ani nevím, jestli opravdu potřebuji, aby moje modlitby byly vyslyšeny. Jistě by mi udělalo radost, kdyby Bůh moje prosby vyslyšel, ale potěšilo by mě to asi tolik, jako kdyby se mi podařilo vyměnit mého Voyagera z roku 1991 za poslední model BMW.

Relativně pohodlný a blahobytný život tupí ostří mých modliteb. Modlím se, ale ne úpěnlivě. Cítím zklamání, když moje modlitby zůstávají bez odpovědi, ale rozhodně to v mém životě nevyvolává krizi. Proč by také mělo? Vždyť o mnoho nepříjdu, když moje modlitby nebudou vyslyšeny. Tento stav mě může dovést až tak daleko, že začnu k modlitbám přistupovat stejně samolibě a lhostejně jako někdo, kdo si v restauraci po vydatném jídle objednává zákusek. I když nedostanu zákusek, odejdu s plným břichem. I když moje modlitba nebude vyslyšena, v mém životě se toho moc nezmění.

Tím nechci říct, že modlitby, které vyslovíme v čase klidu a pohody, jsou špatné nebo bezcenné. To, že jsem teď v pohodě a bezpečí, není moje vlastní zásluha, nýbrž projev Boží dobroty. Prostřednictvím děkovných modliteb dokazujeme, že víme, že náš blahobyt je důsledkem Boží štědrosti. Ovšem tento blahobyt nás také může přivést k samolibosti a falešnému sebeuspokojení.

Nevyšlyšená modlitba se nestane závažným problémem do té doby, dokud nebudeme odpověď opravdu potřebovat, dokud na odpovědi nebude záviset náš život. Teprve potom jsme schopni volat k Bohu z hlubin své nouze a modlit se s opravdovou naléhavostí. Ve chvíli, kdy selhaly všechny naše snahy, ve chvíli, kdy jsme se dostali až na samý okraj propasti a před Boha předstupujeme s prázdnými rukama, tehdy se dostáváme k pravé podstatě modlitby. Zároveň se ale stáváme citlivějšími na zklamání z toho, že naše modlitby nebyly vyslyšeny. Beznaděj nás vede k modlitbě; beznaděj nás ale také může dovést k zoufalství, když naše modlitby zůstanou bez odpovědi.

Naše zoufalá potřeba Boha

S Kevinem jsem se seznámil před několika měsíci. Tehdy mi připadal jako někdo, kdo se právě vylízal z nějaké vážné nemoci. Byl vysoký a vyzáblý, měl pečlivě udržovanou bradku a na sobě rifle a flanelovou košili. Společně jsme pomáhali v Městské bráně, bezbariérovém sboru v centru Spokanu, který se zaměřuje na potřeby chudých, bezdomovců, propuštěných vězňů, dětí z ulice, alkoholiků a závislých. Zčásti je to sbor, ale zčásti také jídelna, klinika, sklad potravin a protidrogové centrum. Právě jsme roznesli večeri asi sto padesátí lidem, kteří přišli na pravidelné střední jídlo, jež se jako vždy skládalo ze špaget, bagety, zeleninového salátu, broskví a zákusku. Po jídle se asi třicet lidí zdrželo na kus řeči, další šálek kávy či partičku karet. Jednoho z nich jsem oslovil: „Ahoj, já jsem Jerry. Bývám tu téměř každou středu. Nikdy jsem tě tu neviděl. Jsi tu nový?“

„Jo, do Spokanu jsem přijel teprve nedávno. Jmenuji se Kevin. Jsem rád, že tě poznávám.“ Potřásli jsme si rukama. „Jak ses o Městské bráně dozvěděl?“ „Před několika dny jsem potkal nějaké lidi a ti mi tady o tom řekli. Hned jsem se sem vydal a teď tady pomáhám. Myslím, že mě tu potřebují.“ „Čím se jinak živíš?“ „Jsem nezaměstnaný.“

„A kde žiješ?“ „U jednoho kamaráda, se kterým jsem se seznámil minulý týden. Spím u něj na pohovce v obýváku – než si seženu něco vlastního. Aspoň nemusím být na ulici.“ „Máš tady rodinu?“ „Ne, nemám. Mám jen dvě děti, které jsem dlouho neviděl. Jedno žije v Portlandu, druhé je ve vězení.“ Nastalo trapné ticho. Cítil jsem, jak se mi v obličeji rozlévá horko, první známka rozpaků. Chtěl jsem stočit naši konverzaci jiným směrem, ale nenapadla mě žádná vhodná otázka. Opět jsem porušil jednu z hlavních zásad služby v Městské bráně, která zní: V Městské bráně nikdy neklad' hloupé maloměšťácké otázky!

Kevin se ke mně po chvíli otočil a – jako by chtěl zamluvit moji hloupost – řekl: „Sedmnáct let jsem byl závislý na heroinu. O všechno jsem přišel: o práci, o rodinu, o zdraví. Právě jsem se vrátil z léčení. Ježíš mi pomohl se z toho dostat. Nevím, co bych si bez Ježíše počal.“ Najednou bylo všechno jinak. Už jsem nebyl tím hrdinou, který přichází zvenku – který se v Městské bráně objeví jednou za týden, aby posloužil těm „méně šťastným“, jak jsme oněm lidem říkali. Najednou jsem se octl v blízkosti světce, který ví, že by bez Ježíše už zřejmě dávno nežil.

V tu chvíli jsem si uvědomil, proč do Městské brány chodím. Moje motivy byly dvojitou druhu. Sloužil jsem jednak lidem, na které se v tomto sboru zaměřovali, ale stejně tak i sám sobě. Dříve jsem si v duchu říkal: „Přicházím v milosti Boží.“ Nyní si říkám: „Jsem zde, protože tu z milosti Boží mám být.“ Mám být na tomto místě, s těmito lidmi, na této periferii.

Velmi rychle jsem zapomněl, jak moc Ježíše potřebuji, jak moc my všichni Ježíše potřebujeme. Když jsem v Městské bráně, vidím daleko jasněji, co jsem sice vždycky věděl, ale ne vždy jsem to prožíval ve svém srdci – lépe chápu, proč Ježíš přišel na tuto zem, proč se stýkal s těmi nejobozejšími lidmi a jak moc miloval potřebné. Já

těmto lidem nezávidím to, v jaké se nacházejí situaci. Závidím jim však to vědomí – jakkoli drsné, trvalé a hluboké –, že jsou zcela závislí na Boží milosti. Můj život překypuje bohatstvím, počtami a úspěchem, až hrozí, že mi na Bohu přestane záležet, že budu „příliš zhýčkaný Boží shovívavostí“, jak kdysi řekl Jan Kalvín. Městská brána mi připomíná, jak moc jsem ve svém životě závislý na Bohu, přestože si to často-krát ani neuvědomuji. Užívám si mnoha Božích darů, ale mám sklon zapomínat na dárce. Jeho dary jsou mi paradoxně překážkou, přes niž nevidím, jak zoufale ho potřebuji.

Když zpětně hodnotím uplynulé roky svého modlitebního života, neustále se setkávám se stejnou věcí: většinou jsem se modlil jen tehdy, když jsem opravdu musel, když mě k tomu okolnosti donutily, když jsem zoufale něco potřeboval; když jsem potřeboval Boží zásah. Boží pomoc. Boží milost. Modlil jsem se, když jsem nastoupil do nového zaměstnání, protože se mi zdálo, že na novou práci nestačím. Modlil jsem se, když někdo z mých blízkých onemocněl a já se cítil bezmocný. Modlil jsem se, když se v naší rodině objevily nějaké problémy – když se například Kateřina s Davidem neustále hádali a nebylo možné jejich spory jen tak snadno vyřešit. Modlil jsem se, když moji kamarádi, kteří byli na misii, se ve sboru, v němž sloužili, začali potýkat s těžkostmi. A také jsem se modlil – a to opravdu ze všech sil – aby Bůh v mé rodině obnovil po oné havárii řád, rovnováhu a jednotu.

Farizeus a celník

Ježíš jednou vyprávěl příběh, jímž chtěl přivést k přemýšlení ty, „kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali“. Ježíš to dělal celkem běžně: událost, která byla v jeho době na denním pořádku, použil jako scénář příběhu, jehož prostřednictvím zpochybnil zaběhaný způsob myšlení.

Jeho příběh měl jen dvě postavy – farizea a celníka. Oba přišli do chrámu,

aby se modlili. Farizeus směle vstoupil do přední části chrámu a představil Bohu všechny důvody, proč je lepší než ti ostatní. Vyjmenoval své náboženské úspěchy, jako by chtěl Bohu naznačit, že může být rád, že ho má na své straně. Potom – naplněný sebeuspokojením – ukončil modlitbu a opustil chrám. Naproti tomu celník stál v zadní části chrámu. Vůbec se neodvážil pozdvihnout oči k nebi. Tloukl se do hrudi a mumlal: „Bože, smiluj se nade mnou hříšným.“

Farizeové byli ctihodní občané a vůdci tehdejší společnosti, podobně jako dnes kazatelé nebo lékaři. Byli ztělesněním všeho, co bylo v judaismu považováno za správné. Každý den sloužili Bohu a řídili se tórou. Chtěli být oddělení – což je základní význam slova farizeus –, aby mohli vzdorovat vlivu bezbožného světa. Římská okupace Izraele vyvolávala mezi lidmi mnoho záští. Farizeové se jí postavili na odpor a ze všech sil se snažili zachránit židovskou víru. Ve své době byli velmi populární a měli spoustu následovníků, přestože jen málokdo byl schopen dodržovat jejich přísná pravidla.

Celníci naopak měli velmi špatnou pověst a nutno říct, že zcela zaslouženě. Řím měl velkou moc a římstí vojáci dokázali být velmi krutí. Většina Židů Římem pohrdala. Jedním z důvodů jejich nenávisti byly přemrštěné daně, které museli platit. Římané jejich vybitím pověřili hrstku židovských kolaborantů, kteří s nimi byli ochotni spolupracovat a nešťítli se odírat vlastní lidi. Tito celníci velmi zbohatli, ale zároveň se stali neoblíbenými. Měli podobnou pověst, jakou dnes mají pasáči nebo dealeri drog.

Modlitba pýchy

Ježíš svým příběhem neodsuzuje životní styl farizejů, ani nevychvaluje životní styl celníků. To, co je na farizeovi zavržením hodné, je jeho pýcha a pohrdání druhými. Přehlížel každého, kdo nedosahoval jeho kvalit. Odsuzoval lidi za jejich morální poklesky a nedosta-

30 ZÁPAS O DUŠI

tečnou zbožnost. Farizeus pokládal své správné jednání za projev zbožnosti. Vedl počestný život, plnil své povinnosti vůči Bohu i lidem a honosil se svým svatým životem. V jistém smyslu měl hodně důvodů být pyšný na své náboženské výkony. Rozhodně dělal vše, co ve své modlitbě vyjmenoval. Měl vskutku působivé vystupování. Za své znamenité výkony děkoval Bohu, což by se dalo chápat jako určitý stupeň pokory a zbožnosti. Jeho problém byl v tom, že si myslel, že i Bůh by měl být vděčný – vděčný za něj.

Ve své rzyi zbožnosti byl schopný modlit se jako v Den díkůvzdání. Děkoval Bohu za to, že není jako ti „špatní“ lidé, kteří porušují morální i občanský zákon – jako zloději, smilníci, vrazi a jim podobní, ani jako onen celník, kterého zahlédl koutkem oka a jenž byl pro svoji pověst považován Židy za pohana. Farizeus upozorňoval Boha na to, že ze svých příjmů platí desátky a posti se dvakrát týdně, což bylo jednání, které přesahovalo rámec toho, co se v tehdejší době od náboženských vůdců očekávalo.

Tento farizeus byl uznávaný vůdce. Měl vynikající vzdělání a pracoval v synagoze. Byl pilířem židovské komunity. Kdyby žil v dnešní společnosti, byl by tím, kdo přispívá na dobročinné účely, zasedá v mnoha výborech, odvádí daně, střeží morálku, na veřejnosti předvádí svoji duchovnost, stará se o svoji rodinu a buduje si dobrou pověst. Nikdy by ho ani nenapadlo se rozvést, jít na film pochybné kvality, nikdy by nevyndal rozhodčímu, který právě něco špatně odpískal v basketbalovém zápase, v němž hrál jeho vlastní syn, a to dokonce ani v duchu. Byl to zkrátka počestný muž.

Jsme farizeové?

Najednou mi došlo, že já sám jsem oním mužem. Jsem farizeus. Pro lidi, kteří navštěvují Městskou bránu, jsem tím, kým byl farizeus pro celníka: jsem člověkem, který žije jakoby v jiném světě – ve světě, který se nezajímá o zou-

falé potřeby těchto lidí; jsem člověkem, který je spokojený s tím, kam to v životě dotáhli.

Darrell Guder, odborník na misiologii, který učí na semináři v Pricentonu, jednou řekl, že pokud chceme přijít na to, co nám chce Nový zákon říct do našeho života, měli bychom jej číst očima farizejů, protože pokud bychom tehdy žili, většina z nás by měla dobré postavení. Stejně jako oni i my většinou vedeme úspěšný život a svůj úspěch přičítáme svému náboženství.

Své víře vděčím za velké věci. Kdybych byl podnikavější, vydělal bych na ní miliony. Pomohla mi ovládnout mé chutě, upevnit vztahy, vnesla větší stabilitu do mého života a přivedla mě k tomu, abych pomáhal druhým. Získal jsem mnohem víc, než na kolik bych kdy mohl pomýšlet, a dostalo se mi mnohem větší odměny, než jakou jsem si zasloužil. Za velkou část svého blahobytu – ať už přímo, nebo nepřímo – vděčím své víře. Navíc dbám o to, abych Bohu i svým blízkým děkoval tak často, jak jen to je možné. Jsem právě tak zbožný jako farizeus!

Je paradoxem, že mě úroveň mého křesťanského života vede k pýše, k tomu, že posuzuji svou práci na základě neúspěchů druhých, a že se raduji z prosperity na pozadí nouze okolního světa. Stejně jako farizeus jsem i já vděčný, že nejsem chudý, nezaměstnaný, nepopulární a nepotýkám se s žádnými velkými problémy.

C. S. Lewis tvrdil, že je to pýcha, co nás vede k tomu, abychom se s druhými srovnávali a soutěžili s nimi. Pýcha v nás probouzí pocit, že jsme lepší než ti druzí, a odvádí nás od Boha. V Bohu se setkáváte s něčím, co je vám v každém ohledu bezměrně nadřazeno. Pokud neznáte Boha takto, a tedy sebe sama ve srovnání s ním jako cosi nicotného, neznáte ho vůbec. Pyšný člověk na všechno a na všechny pohlíží svrchu: a díváte-li se svrchu, pak pochopitelně nevidíte to, co je nad vámi.

Pro příklady modliteb, které se podobají tě, již se modlil onen farizeus, nemusíme chodit daleko. Ozvěnu farizejské modlitby můžeme zaslechnout na mnoha místech. V parlamentu můžeme vyslechnout následující modlitbu: „Děkuji ti, Bože že nejsem jako demokraté, kteří ustupují z tradičních hodnot, jen aby vypadali, že jdou s dobou a získali popularitu.“ Na akademické půdě můžeme zase slyšet tuto modlitbu: „Děkuji ti, Bože že nejsem jako konzervativci, kteří se drží myšlenek, jež inteligentní lidé nemohou brát vážně.“ A v místním sboru můžeme zaslechnout tato slova: „Děkuji ti, Bože že nejsem jako liberálové, kteří neberou vážně už téměř nic.“ Poté následuje dlouhý výčet dobrých skutků. Politici říkají: „Jsem proti interrupci a chci zrušit odbor vzdělávání a podpořit soukromé vzdělávací instituce.“ Univerzitní profesor říká: „Snažím se zůstat otevřený novým věcem a podporovat rozmanitost, ať už se s ní setkám kdekoli.“ A evangelikální křesťan říká: „Bráním tradiční morálku a tradiční křesťanské učení – například narození z panny, tělesné vzkříšení Ježíše Krista a neomylnost Bible.“ Nechci tvrdit, že životní hodnoty a pravda jsou relativní. Ještě jednou opakují: farizeův životní styl byl o mnoho zdravější a prospěšnější než celníkův. Jak řekl Lewis – farizeus byl špatný ne kvůli svému životnímu stylu, nýbrž pro svoji pýchu.

Helmut Thielicke, německý teolog, který napsal skvělé komentáře k Ježíšovým podobnostím, popsal základní farizeův problém následovně:

V osobě farizeje se setkáváme se šokující podobou hříchu křesťanství, vašeho i mého hříchu, hříchu všech, kdo nenápadně učinili z křesťanství ctnost a způsobili, že získalo nepřijemný odér elitářství. Farizejská pýcha je jednou z nejstrašnějších a nejnakažlivějších chorob křesťanství.

Nebo jsme snad celníci?

Celník naopak věděl, že jeho strach je oprávněný, protože byl hříšník. Jeho

měřítkem byl Bůh. Přítomnost farizea v chrámu mu byla lhostejná. Soustředil se jen na Boha. Thielicke k tomu poznamenává: „Když člověk předstupuje před Boha se zatíženým svědomím, ostatní lidé ho vůbec nezajímají. Je tam jen on a Bůh.“ Celník neřekl, co ho vlastně trápí. Nevíme, jaký byl jeho problém – zda to byl nutkavý hřích, nebo nemocné dítě, nebo pocit, že se odcizil židovské komunitě, anebo zda prožíval rozčarování ze svého bohatství. Ať už byl jeho problém jakýkoli, celník stál před Bohem, v jehož přítomnosti si připadal naprosto bezcenný. Přistupoval k němu se strachem. Neodvažoval se vstoupit do přední části chrámu – tak jako farizeus – ale zůstal vzadu, kde se shromažďovali ti méněcenní. Byl zcela přemožen hanbou, a tak jen zíral do země – jeho pohled jako by dolů stahovala tíže hříchu. Břímě vlastní nouze pro něj bylo tak těžké, že se jen kajícíně bil do prsou. „Bože, smiluj se nade mnou hříšným.“ Jeho prázdnota byla tak veliká, že ji ani nedokázal pojmenovat. Dokázal pouze říct, že potřebuje Boží milost. Ježíš prohlásil, že to byla právě celníkova modlitba, co způsobilo, že ho Bůh přijal. Protože rozpoznal, čeho se mu nedostává, a dokázal to přiznat, byl to on, a nikoli farizeus, kdo se vrátil domů usmířený s Bohem.

Pravé jádro modlitby

Podstatou opravdové modlitby je zoufalé volání. Křesťanská víra nám dává příležitost k osvojení si modlitebních technik, rozvinutí modlitební disciplíny a získání pocitu jistoty při modlitbě. Ovšem to nejpodstatnější je duch našich modliteb, kdy z hloubi srdce voláme o pomoc k tomu, který jako jediný může naplnit naše nejnítěnější potřeby. Zoufalství je první a základní podmínkou pravé modlitby. Celník se modlil z čirého zoufalství. Nic jiného Bohu nemohl nabídnout: neuměl se modlit a byl nepřijatelný pro izraelské společenství – a věděl o tom.

32 ZÁPAS O DUŠI

Důvodem, proč se více nemodlíme – a proč pravděpodobně také nedostáváme více odpovědí – není to, že bychom nevěděli jak se modlit, ale to, že nemáme skutečnou potřebu se modlit. Nejsme patřičně zoufalí. Není ale těžké, abychom se zoufalými stali. Každý z nás má totiž nějaký ten obnažený nerv a stačí o něj jen nepatrně zavadit a okamžitě jsme na kolenou.

Nedávno jsem navštívil jedno sídlo v texaských horách. Blízící přátelé mě odvezli z letiště až na místo. Připadalo mi, že mají vše – nádherný dům nacházející se na ranči o rozloze 220 akrů a s výhledem na řeku, který získali jako dědictví, profesní úspěch, soukromé letadlo, spoustu přátel, skvělou rodinu a šťastné manželství. Avšak vloni na jaře se jejich dcera, která studovala střední školu, stala obětí automobilové nehody. A tři měsíce poté mému příteli objevili rakovinový nádor. Nyní je blahobyt už tolik nezajímá. Zoufalství je přivedlo k modlitbám.

Jeden kazatel, s nímž se osobně znám, si vzal ženu s problematickým dospívajícím synem. Několik měsíců po svatbě jeho nevlastní syn střílel za jejich domem z pušky do lahví. Jedna láhev byla přitom plná rumu. Jeho matka vyšla ven pro tuto láhev. Syn ji žádal, aby láhev okamžitě vrátila na místo, ale ona odmítla. Proto si přiložil hlavěň pod bradu a začal vyhržovat, že spáchá sebevraždu. Potom zbraň namířil proti své matce a řekl jí, že ji zastřelí jako první. Matka ho prosila, aby toho nechal. On ale vystřelil – a náboj proletěl těsně nad matčiným levým ramenem. Potom pohodil zbraň na zem a odkráčel, jako by se nic nestalo. Po této události pušku okamžitě schovali a zavolali na psychiatrické oddělení místní nemocnice. Přijel i chlapcův biologický otec. Následovala dlouhá diskuse a vyjednávání. Nakonec syn svolil, že se nechá na oddělení hospitalizovat. Od synova kamaráda se později dozvěděli, že se v minulosti pokusil o sebevraždu již několikrát. Byli šťastní, že toho dne

jejich syn nikoho nezabil, jakkoli v nich nadále přetrvával strach z toho, že k tomu jednoho dne může dojít.

Jejich zoufalství je vedlo k modlitbám

Starostliví rodiče, kteří musejí dát svoje děti do škol, kde se to jen hemží různými gangy, se zoufale modlí. Rodiče, jejichž dítě je ohroženo rakovinou, se zoufale modlí. Dospívající, kteří utekli z domova, se zoufale modlí, když přichází zima, a totéž dělají jejich matky, které touží, aby se děti vrátily domů. Diplomaté, kteří vedou jednání s cílem odvrátit hrozbu války v některé z krizových oblastí, se zoufale modlí, a totéž dělají i lidé, které by případná válka ohrozila.

Jedním z mých oblíbených filmů je *Wonderful Life* (Báječný život). Je to příběh o Georgeovi Baileyem, spořádaném muži, který byl vnějšími okolnostmi přinucen zůstat v rodném městě Bedford Falls, aby tam vedl rodinný podnik. Tento muž prožívá zklamání z toho, že se mu v životě nevyplnily jeho sny. Nikdy neměl příležitost se podívat do světa a vydělat velké peníze. Nadřadil loajalitu a povinnosti nad dobrodružství. Oženil se, založil rodinu a pomáhal lidem kolem sebe. Jednou o vánocích ho stihla katastrofa, když jeho roztržitý strýc někam založil osm tisíc dolarů. Bailey prosmýčl každý kout, jen aby peníze našel. Uvědomoval si, že pokud je nenajde, rodinný podnik zkrachuje. Prosil o pomoc svého konkurenta, nepřijemného a bezohledného starého muže, který ho ale škodolibě odmítl, protože ucítil šanci připravit Baileye o jeho podnik. Když se dozvěděl, že Bailey má slušnou životní pojistku, uštěpačně poznamenal: „Máte větší hodnotu jako mrtvola než jako živý člověk.“ Bailey zamířil do baru. Nevěděl, co si počít. Hladil pojišťovací smlouvu, kterou měl složenou v kapse, a přemýšlel o sebevraždě. Potom do sebe kopnul panáka a zkusil se modlit. „Bože, ó Bože,“ mumlal si pro sebe téměř omluvně. „Drahý nebeský otče, nejsem

žádný velký modlitebník, ale pokud tam nahore jsi a slyšíš mě, ukaž mi cestu. Jsem u konce svých sil. Ukaž mi cestu Bože.“ Opět se jedná o volání srdce, o modlitbu vyslovenou v zoufalství.

Bible nám říká, že zoufalí lidé se modlí, protože nemají jinou možnost. Modlí se, protože mají hlad; modlí se, protože jsou pronásledováni; modlí se, protože se vojsko chystá napadnout jejich vesnici; modlí se, protože chtějí, aby jejich rodina zůstala pohromadě. Nemají jinou možnost: buď se budou modlit, nebo prohrají, propadnou zoufalství či zemřou.

V Novém zákoně nacházíme mnoho takovýchto modliteb. Jairus, významný a vlivný muž, se modlil proto, že jeho dcera byla těžce nemocná a ani peníze, ani moc ji nedokázaly uzdravit. Žena, která byla sužována krvotokem, se modlila, protože žádná z lékařských rad, jichž se jí v tehdejší době dostalo, nezabírala. Zločinec na kříži se modlil, protože věděl, že zemře a že žádné soudní rozhodnutí, žádná milost ani zázrak neoddláží okamžik, kdy se dozví, kde stráví celou věčnost. Nikdo z těchto lidí nevěděl, jak se správně modlit: nikdo z nich si nemyslel, že má na něco nárok nebo že je kdovíjak schopný. Modlili se ze zoufalství.

Naučené zoufalství

Ačkoli jsem se před nehodou za svoji rodinu modlil, nejsem si jist, zda moje modlitba byla dostatečně naléhavá. Mé nynější modlitby však naléhavé jsou. Za mnoho věcí se možná modlím povrchně, ne však za své děti. Víím totiž, že na roli otce nestačím a že moje děti prožily hluboké trauma. Obracím se tedy k Bohu a prosím ho tak zoufale, jako by byl můj jedinou nadějí, jediným útočištěm – jako bych pouze díky němu mohl dosáhnout vítězství dobra nad zlem. Uvědomuji si, jak jsou věci nestálé, jak jsou vztahy křehké a že mám nad vším jen nepatrnou moc. Pokaždé, když své děti vidím odjíždět v některém z našich aut, třesu se, protože víím, že je možná vidím naposledy, tedy ales-

poň v tomto životě. S tím, jak dospívají a jak se blíží den, kdy odejdou z domu, mé strasti narůstají, protože je mi jasné, že se setkají s neštěstím, utrpěním a pokušením, a já je před tím nemohu ochránit. Proto se zoufale modlím. Jako otec samoživitel si uvědomuji, jak moc Boha potřebuji. Takto to ale vždycky není. Ani v mém, ani ve vašem případě. Přestože víme, jak moc Boha potřebujeme, ne vždy to tak prožíváme. Co se s tím dá dělat?

Když mi bylo dvacet osm let, nakazil jsem se nepříliš obvyklou nemocí, které se říká „vysokohorská nemoc“. Lékaři měli potíže se stanovením diagnózy. Když se jim nakonec podařilo zjistit, co mi vlastně schází, byl jsem už ve smrtelném ohrožení. Strávil jsem osm dní na jednotce intenzivní péče. Lékaři se mnou měli plně ruce práce – jen s vypětím všech sil se jim podařilo udržet moji tělesnou teplotu pod 42°C. Selhaly mi ledviny a játra, srdce se mi dvakrát zastavilo a prodělal jsem těžký oboustranný zápal plic. Byl jsem blízko smrti. Vzpomínám si, kolik mi dalo práce se vůbec nadechnout. A i když se mi to zčásti podařilo, moje plíce si přesto žádaly mnohem víc. Nakonec jsem se přece jen uzdravil a začal opět normálně dýchat. Je zajímavé, že potřeba vzduchu, kterou mám dnes, není o nic menší než tenkrát. Tehdy jsem si to však uvědomoval mnohem intenzivněji – během nemoci jsem vzduch potřeboval stejně naléhavě jako tonoucí.

Stejně je to i s mojí potřebou Boha. Ať už jsem si toho vědom, nebo ne. Bůh je pro můj život zrovna tak důležitý jako vzduch, voda a jídlo. Bez Boha bych nemohl žít. Farizeus ve mně to však popírá. On hodnotí můj život podle lidských měřítek – poukazuje na to, jak jsem ve srovnání s ostatními inteligentní, chytrý, bohatý, jak dodržuji morální zásady a jak jsem zbožný. Pokud budu uvažovat tímto způsobem, brzy stanu na vrcholu. Farizeus ve mně se snaží umlčet celníkův hlas. Ale celníkův hlas je pravý a skutečný, a ten mi říká, že

34 ZÁPAS O DUŠI

moje potřeba Boha je nezměrná a trvá. Nabádá mě, abych se modlil a přitom nepokládal modlitbu jen za pouhé duchovní cvičení, ale za výraz hluboké bezraděje. Říká: „Pokud se nebudeš modlit, nezvládneš to.“ A tak se modlím, i když se mi třeba nechce. Modlím se za růst svých studentů. Modlím se za požehnaní a ochranu Božího lidu na celé zemi. Modlím se za uzdravení nemocných, za obnovení vztahů, za obrácení těch, kdo dosud nepřijali Krista, a za prosazení spravedlnosti ve světě. Modlím se za to, aby Bůh byl se mnou uprostřed zápasů, zmatků a nejistoty. Proším o moudrost, když jsem na vážkách. Nejsou to lehkovážné modlitby, přestože se často podobají neformálnímu rozhovoru, který vedeme se společnickými v letadle pro ukrácení dlouhé chvíle. Ve skutečnosti se jedná o naléhavé prosby, které se dotýkají podstatných záležitostí. V těch nejvážnějších věcech jsem stejně závislý jako novorozenec. A to platí o každém z nás.

Riziko, nebo bezpečí?

Bezpečí a prosperita, jimiž jsme obklopeni, nám nedovolují vidět naše skutečné potřeby. Ostatně si ani nejsem jist, jestli na bezpečí a prosperitě opravdu tolik záleží. Myslím si, že vůbec nejsou pro náš život podstatné – a to ze dvou důvodů. Za prvé, v životě jde o mnohem víc než o pohodlí a pocit bezpečí. Někdy nás uspokojí mnohem méně, než co pro nás Bůh zamýšlel, a my nikdy nespátíme, jaký by mohl život být, kdybychom Boha opravdu následovali. Máme na očích klapky. Jak kdysi řekl Blaise Pascal: „Spokojíme se s málem.“ Myslíme si, že dobré zdraví, materiální zabezpečení a milí přátelé jsou všechno. Ale Bůh má s námi jiný a mnohem lepší plán. Jakmile pochopíme, co pro nás Bůh zamýšlí, začneme se modlit. Budeme se modlit za duchovní probuzení. Budeme prosit, aby mrtví v údolí suchých kostí procitli k životu. Budeme se modlit za to, aby z nás Bůh udělal takové lidi, jakými nás chtěl vždycky mít.

Je zde ale ještě jeden důvod, proč naše prosperita není důležitá. Tento svět prožívá bezradě, přestože my jsme v pohodě. V létě roku 2000 jsme já a mé děti odcestovali do Keni do města Nairobi, kde jsme strávili celé dva měsíce. Já jsem přednášel na univerzitě a moje děti pracovaly v sirotčinci, který založila Matka Tereza. Tento sirotčinec se nacházel v rozsáhlé chudinské čtvrti, kde žilo na čtvrt milionu obyvatel. Byla to oáza lásky uprostřed pouště utrpení. Staraly se o opuštěné a tělesně postižené děti, které tam žily. Setkaly se tam s jednou dvacetiletou dívkou, sirotkem, která v těch místech žila od nepaměti. Nemohla chodit, nedokázala se posadit, obléct ani najíst. Celý den jen proležela na matraci. Místní řeholnice, které o ni pečovaly, k ní přistupovaly s úctou a prokazovaly jí nesmírnou lásku. Potřeby tohoto světa byly najednou něčím víc než pouhou statistikou. Dívaly se nám do tváře, měly jméno a svoji vlastní historii; byli to skuteční lidé stejně jako my. Propast dělící naše světy se zúžila, tedy alespoň na dobu, kdy jsme mezi nimi žili. Avšak není třeba cestovat do Keni. Vždyť Městská brána je od nás jen pár mil. Nuzní lidé žijí na druhé straně naší ulice. Opuštěné děti chodí do stejných škol jako my. Rozpadající se rodiny si zoufale žádají naši pozornost. Naléhavé volání se ozývá ze všech stran. Nouze je všude dost a stejně tak i příležitosti – pokud jsme ovšem ochotní se jich chopit.

Gordon MacDonald, známý spisovatel a kazatel, spolu s tisíci dalšími pomáhal několik dní při prohledávání sutin budov, které se zřítily 11. září. Byla to pro něj velice silná zkušenost, která se zcela lišila od jeho očekávání. Poskytoval praktickou pomoc: zásoboval odklízeči čtu vodou a staral se o potřeby jednotlivých brigádníků. Také se modlil; modlil se za stovky těch, kteří v řadě čekali na duchovní povzbuzení, podobně jako hladovějící ve frontě na polévku. Překvapilo ho, jak moc lidí

prahli po modlitbách. Tito lidé hledali Boha. Je překvapující, že to byl právě MacDonald – ten, který se měl za druhé modlit – kdo si nebyl jist, jestli na onom místě Bůh vůbec je. Jak by mohl být mezi těmi traumatizovanými a vystrašenými lidmi, kteří pročešávali sutiny a hledali ty, kdo přežili? Všude byly vidět stopy smrti. Horko, zápach, prach a destrukce byly k nevydržení. Bylo to Bohem zapomenuté místo, které je od všeho svatého stejně daleko, jako peklo od nebe. Navzdory tomu zakusil MacDonald Boží přítomnost. Řekl: „Pak mi došlo, že Bůh je tomuto místu blíže než jakémukoli jinému místu, které jsem kdy navštívil... Žádná bohoslužba, žádný kostel, žádné kázání mě nezasáhly tak hluboko a nevydaly tak mocné svědectví o Boží přítomnosti, jako těch několik nočních hodin, které jsem strávil na tomto zbořeníšti.“ Boží přítomnost nebyla ale tím jediným, s čím se na onom místě – místě naplněném destrukcí – setkal. Stal se také svědkem rodící se touhy po životě, síly a obnovující víry. „Za celé ty roky své křesťanské služby jsem nikdy nepocítil tolik životní energie jako minulou noc... Bez ohledu na to, jak rád kážu z bible a dělám všechno to ostatní, co patří k mému poslání, musím přiznat, že být na ulici, nabízet chladivou vodu brigádníkům, modlit se, plakat s nimi a naslouchat jejich vyprávění mě přivedlo tak blízko Bohu, jak jsem ještě nikdy nebyl. Přestože to může znít nadnesené, nemohu jinak, než prohlásit, že toto je místo, kde Ježíš touží být nejvíce.“

Je paradoxem, že právě zoufalství – pravá podstata modlitby – dělá z nevyslyšené modlitby hrůzostrašný a bolestný prožitek, který nám bere všechny ideály. Existuje jen málo věcí, které jsou bolestnější než zoufalá modlitba, která nebyla vyslyšena. Když člověk visí nad propastí na konci lana, je to hrozné; když vám to lano někdo přeřízne, je to ještě horší. Ale když Bůh je tím, kdo to lano přeřízne, je to ze všeho nejhorší. Člověk by řekl, že by Bůh měl

mít mnohem více slitování. Zoufalství je předeherou k tvrdému pádu. Jaké jiné možnosti máme, když se v hluboké nouzi obrácíme na Boha, ale on naše prosby nevyslyší? Je to totéž, jako když rodiče zradí vlastní dítě, a vlastně ještě horší, protože Bůh by měl jednat mnohem lépe. Je těžké to pochopit, je těžké to přijmout. Modlíme se jako celník: „Bože, smiluj se nade mnou hříšným.“ Připadáme si stejně ztracení a stejně zoufalí jako člověk bloudící pouští. Voláme k Bohu z nejzazších hlubin svého srdce:

- Bože, potřebuji tvoji moudrost při řešení pracovních problémů.
- Poté, co mi zemřela matka, potřebuji cítit tvoji blízkost.
- Prosím tě, uzdrav mého syna.
- Prosím tě, ochraňuj Sáru a Billa, kteří byli nedávno uneseni v Bolívii.
- Vysvobod' mého tátu ze závislosti na alkoholu.
- Drahý Bože, potřebuji se ubezpečit, že jsi se mnou a že nakonec všechno dobře dopadne.

Když tyto modlitby nejsou vyslyšeny podle našich představ, potřeb a přání, začínají v nás hlodat pochybnosti, jestli nás Bůh vůbec slyší a má o nás zájem. Připadáme si oklamání a zavržení.

Zoufalství je pravou podstatou modlitby. Může nás však i deptat a děsit. Způsobuje, že se cítíme duchovně nazí, zcela bezbranní a nechránění jako brouci, kteří leží na krovkách a čekají jen na to, až je nějaké dítě zašlápane. Zoufalství nás vede k tomu, abychom se modlili co nejudlivněji. Zoufalství nás ale také dělá citlivými na zklamání pramenící z nevyslyšené modlitby. Co ale v takové situaci dělat?

– Jerry Sitters –

Když nebe mlčí

(a Bůh neodpovídá na vaše modlitby)
Návrat domů – <http://www.navrat.cz>.

**[Ježíš] Odešel podruhé a modlil se: "Otče můj, není-li možné, aby mne tento kalich minul, a musím-li jej pít, staň se tvá vůle."
(Matouš 26:42)**

KŘEŠŤANŮV ZÁPAS

Bible používá nejrůznější přirovnání a obrazy, když mluví o křesťanech. Jak se vám takové obrazy líbí? Co třeba jedno z nejznámějších – ovce? Jste rádi, že se na vás Bůh dívá jako na ovce? Kdo ovce trochu znáte, možná víte, že nám takové přirovnání příliš nelichotí. Ačkoliv, budeme-li k sobě upřímní, pak musíme připustit, že je toto přirovnání žel velice výstižné.

Ale pak jsou tu přirovnání jiná. Co třeba voják – líbí se vám být vojáky? Nebo atlet – v některých sborech je to populární – jste rádi Božími atlety? Nebo rolník, případně dělník – máte rádi manuální dřinu, milujete tu příjemnou únavu po dobře vykonané práci? Který z biblických obrazů o křesťanech máte nejraději? A jakým obrazem byste dnes popsali křesťanský život vy? Jak si představujete zralého křesťana? Já věřím, že bychom se většinou shodli na tom, že zralý křesťan žije poměrně vyrovnaně a poklidně čelí různým problémům ... To je ono, takový život bychom chtěli žít! Dejte nám pokoj s nějakými vojáky, atlety nebo rolníky, my jsme přece vyslanci – to je ten správný obraz – máme diplomatickou imunitu. My tu nejsme od toho, abychom válčili nebo se pro něco dělali, my jsme tu od toho, abychom se pokusili o nějaký rozumný diplomatický kompromis. Nebo se mýlím? Čtení: 2. Timoteovi 2,1-7

◆ *Proto se i ty, můj synu, posiluj v milosti, která je v Kristu Ježíši. A co jsi ode mě slyšel před mnoha svědky, to svěřuj věrným lidem, kteří budou schopní učit zase další. Snášej tedy útrapy jako dobrý voják Ježíše Krista. Žádný, kdo bojuje, se nezaplétá do záležitostí běžného života, aby se líbil svému vojevůdci. Také když někdo závodí, nezíská věnec, pokud nezávodil podle pravidel. Rolník, který se namáhá, musí okusit úrodu jako první. Myslí na to, co říkám, a kéž ti Pán dá ve všem porozumění.*

Apoštol Pavel je ve vězení a už se pomalu loučí se životem. Proto píše ještě před smrtí dopis svému milovanému učedníkovi a spolupracovníkovi Timoteovi – je to jeho poslední list, la-butí píseň. Timoteus je právě v Efezu a dohlíží na zdárný vývoj tamější duchovní práce. A tak ho apoštol vyzývá, aby se nenechal odradit jeho uvězněním a směle zvěstoval evangelium. Musí si uvědomit, že podobně jako Pavel, ani on zde nebude věčně, a má-li Boží dílo růst, musí vytrvale vyučovat nové bratry, kteří pak budou sami zase učit jiné.

A pak apoštol staví svému učedníkovi před oči tři obrazy křesťanského života a vyzývá ho, aby se na chvíli zastavil a přemýšlel nad nimi. Je to obraz vojáka, atleta a rolníka. Timoteus byl postaven do služby, vyběhl na trať a pustil se do úmorné práce, která přinese viditelné ovoce až po delší době. Jak se vám tyto tři obrazy líbí? Byli byste rádi, kdyby tato slova napsal apoštol vám? Možná máme pokušení dívat se na tyto obrazy s odstupem. Říkáme si, že Timoteus byl zapřažený ve službě na plný úvazek, a tak se tato slova týkají snad jen kazatelů, misionářů a možná starších sborů, ale ne všech křesťanů. To by byl ovšem onáhlený závěr, protože stejné výzvy zaznívají prostřednictvím pisatelů NZ ke všem čtenářům, tedy ke všem věřícím. Apoštol Pavel například oslovuje křesťany ve Filipis jako vojáky:

◆ *Neboť vám je z milosti dáno netoliko v Krista věřit, ale pro něho i trpět; vedete týž zápas, jaký jste u mne viděli a o jakém nyní slyšíte. (Fp 1,29-30)*

A křesťanům v Korintu připomíná, že jsou atleti:

◆ *Nevíte snad, že ti, kteří běží na závodní dráze, běží sice všichni, ale jen jeden dostane cenu? Běžte tak, abyste ji získali! Každý závodník se podrobuje všestranné kázní. Oni to podstupují pro pomíjitelný věnec, my však pro věnec nepomíjitelný. (1K 9,24-25)*

O tvrdé práci rolníků a dělníků mluví Jan ve svém druhém listu v 8. verši:

◆ *Mějte se na pozoru, abyste nepřišli o to, na čem jste pracovali, ale abyste dostali plnou odměnu.*

A Pavel v 1K 15,58 dodává:

◆ *Bud'te pevní, nedejte se zvíkat, bud'te stále horlivější v díle Páně; vždyť víte, že vaše práce není v Pánu marná.*

A tak vítejte v klubu odvážných, vítejte mezi vojáky, masírujte si svaly, milí atleti, a obrňte se vytrvalostí, milí rolníci a dělníci. Jsme ve válce, jsme na běžecké trati a jsme uprostřed nedokončené práce. A tak poslechněme spolu s Timoteem Pavlovu výzvu a přemýšlejme chvíli nad těmito třemi obrazy, ke kterým apoštol přirovnává náš život.

I. Voják: život jako boj

Život křesťana je boj. Znovu a znovu se v bibli opakuje výzva, abychom vedli dobrý boj víry. Nemoc současného křesťanstva v České republice však spočívá v tom, že si tuto pravdu neuvědomujeme. Jsme vděční za mír, za svobodu, kterou máme, a neradi se díváme na náš duchovní život jako na boj. Jenže tento boj tu skutečně je, ať si toho jsme vědomi, nebo ne. Každý den se vás padlí andělé snaží odvrátit od vaší víry, nabourat vaše dobré vztahy a podsouvat vám všelijaké náhražky místo Pána Boha. A každý den umírají lidé, kteří nenašli naději v Kristu a odcházejí do věčného zahynutí jenom proto, že se nedokázali vymanit z moci těchto prolhaných duchů. Apoštol Pavel v listu Ef 6,12-13 otevřeně říká:

◆ *Nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát.*

Jenže my si neuvědomujeme, že bychom vůbec byli ve válce, a proto na sebe nebereme Boží zbroj, proto se

nikomu nestavíme na odpor a místo toho, abychom bojovali s hříchem a mocnostmi, často se hněváme spíš na lidi a na sebe. Necháme se kdekým a kdečím ovlivňovat v domněni, že náš svobodný rozum to všechno zváží, vyhodnotí a my pak půjdeme nedotčeni dál. A co naše myšlenky a pocity, za které se často odsuzujeme? Uvědomujeme si, že většinou vůbec nejsou naše? Uvědomujeme si, že nám je podsovává někdo jiný, a že se za ně nemusíme odsuzovat, ale máme jim čelit Boží pravdou?

Jsme vojáci – a ne v záloze, ale ve válce. Čelíme nepředstavitelně velikému zlu a občas dostaneme nemilosrdnou ránu. A je úplně jedno, zda se považujeme za vojáky nebo běžné civilisty. Náš nepřítel střílí bez ustání po všech a právě mezi nepřipravenými civilisty bývají největší ztráty. Dokonce nebere ohled ani na ty, kdo se snaží pomáhat raněným. Proto Pavel Timoteovi říká:

◆ *Snáň se mnou všechno zlé, jako voják Ježíše Krista.*

Ano, každá válka je zlá, a zvláště ta, ve které se rozhoduje o věčném životě. A tak nás vůbec nepřekvapí, když Pavel připomíná, že žádný voják se nezapléta do záležitostí obyčejného života. To, že na frontě na pár hodin utichly zbraně, ještě neznamená, že můžete složit zbraně a jít domů. V okamžiku, kdy vystrčíte hlavu ze zákopu, aniž byste byli kryti, je s vámi ámen. Máte jedinou možnost, zůstat v zákopu dál a vybojovat bitvu až do vítězného konce.

Nemá smysl snažit se přesně definovat, co má Pavel na mysli, když mluví o zaplétání se do záležitostí obyčejného života. Nemá smysl pít se o to, co křesťan může a co nesmí. Že tohle už je zaplétání se do obyčejného života a tohle ještě ne. Jde tady spíš o připravenost, o postoj pohotovosti a duchovní bdělosti. A na to existuje docela přesný metr. Ano, zní to možná překvapivě, ale duchovní bdělost se dá docela dobře měřit. Jak? Křesťan, který si uvědomu-

38 ZÁPAS O DUŠI

je, že je ve válce, má úplně jiný postoj k modlitbě než jeho bratr, který má pocit, že se nic závažného neděje. Modlitba je jasným ukazatelem toho, jaká je naše připravenost. Kdo nemá potřebu pravidelně zápasit na modlitbách, ten už byl nepřítelem dávno poražen.

II. Atlet: život jako o závod

Každý sportovec ví, že bez sebezápovědi a vytrvalosti to nikam nedotáhne. Pokud chcete v něčem vyniknout, musíte často cvičit a trénovat s notnou dávkou sebezapření. Ti nejlepší obvykle nebývají ti nejvíce obdarovaní, ale nejvíce cílevědomí a ukáznění. Většina lidí ztroskotá se svými hudebními snahami protože není ochotna strávit každý den jednu nebo dvě hodiny cvičením. Zrovna tak je to s učením se jazykům nebo vrcholovým sportem. To, co rozhoduje, je v podstatě kázeň a sebezapření.

Podobně vypadá i náš duchovní život. Křesťané, kteří pravidelně duchovně cvičí, rostou mnohem rychleji, než ti, kdo nade vše postavili dobrý pocit z toho, že věří. Apoštol Pavel v 1K 9,26-27 říká:

- ◆ *„Já tedy běžím ne jako bez cíle; bojuji ne tak, jako bych dával rány do prázdna. Ranami nutím své tělo ke kázní, abych snad, když kážu jiným, sám neselhal.“*

Položte si upřímnou otázku: Jak daleko se ve sportu dostanou ti, kdo odmítají dodržovat pravidla fair play? Možná někdy dokonce chvíli drží v ruce i zlatou medaili, ale pak ji musí stejně s velikou ostudou dát tomu, kdo byl druhý. I následování Krista má určitá pravidla. Jste ochotní se jim podřídit? Nebo si naivně myslíte, že Bůh je slepý a nemá moc nás diskvalifikovat?

Jenže povídejme něco o pravidlech, když většina z nás ani nemáme ponětí o tom, že jsme vyběhli na trať. Spíš si připadáme jako diváci, fanoušci, kteří sedí na tribunách a tleskají borcům dole. Ano, ten běží skvěle, ten svoji službu dělá dobře. A tenhle je ještě lepší, ten si doopravdy zaslouží potlesk

a obdiv za to, že se dokáže pro Boží království tak úžasně nasadit. Jenže kdo nehraje, ten nevyhraje. A do Božího království nejsou přijímáni křesťanští fanoušci, ale Kristovi následovníci. Ti, kdo běží a vytrvají na náročné trati až do konce.

III. Rolník: život jako namáhavá práce

Jak často vám něco skutečně dobrého samo od sebe spadne do klína? Obraz rolníka nám připomíná, že bohaté sklizni musí nutně předcházet tvrdá a namáhavá práce. Jak chcete něco sklízet, pokud jste nic nezaseli? Jak chcete sklízet bohatou úrodu, pokud jste půdu řádně nepřipravili a neoseli? A přesto někdy mlčky doufáme, že nám k bohaté duchovní sklizni stačí pasivní účast. Pasivní účast na shromážděních, na čtení z předem připravených pomůcek, které myslí za nás, pasivní účast na evangelizaci: „Chce-li Bůh někoho spasit, tak ať to udělá, já mu v tom nebráním.“ Sice účast, ale pasivní.

Tradiční obraz duchovně dřímajících sborů pak vypadá tak, že pár lidí s vypětím posledních sil táhne a ostatní se jen vezou. Ne že by snad také nezápasili, ale zatímco tahouni zápasí za sbor, za nevěřící kolem sebe, za Boží dílo, ti, kteří se vezou, zápasí sami za sebe, za to, aby jim bylo dobře na duši, aby měli co jíst, do čeho se obléknout, aby se příliš nenudili ani nebyli smutní, ale měli se prostě dobře. A tak celý sbor na první pohled zápasí, ale při bližším pohledu se ukáže, kdo zápasí pro Boha, a kdo sám pro sebe. Neříkám to proto, abych nemilosrdně bil po hlavě každého, kdo právě prochází těžkým obdobím života a potřebuje spíš povzbuzení a útěchu. Taková období do života patří také. Zranění se musí nejdřív zahojit, než budeme moci zaujmout místo v první linii. Ale jde mi spíš o to, abychom si uvědomili, v jaké realitě vlastně všichni žijeme. Marně se považujeme za diplomaty, kteří budou jednoho dne imunní vůči všem problémům.

Závěr

Jsme vojáci a všude kolem nás zuří boj. Jsme atleti a existuje jediný způsob, jak dosáhneme vytouženého cíle – musíme se podřídít Božímu Duchu a závodit podle pravidel. Jsme Boží rolníci a dělníci, a nic dobrého se v našem životě nesklídí bez námahy a potu. Opuštěme sedadla diváků a chopme se příležitosti! Pusťme se do práce z lásky k Bohu a k lidem! Vyběhněme na trať! Kéž bychom skutečně zvítězili, získali medaili a viděli ovoce své námahy.

– Marek Šrámek – CB, Dejvice

CÍRKEV JE JAKO LETADLO

Úvodník Miloše Hejzlara v Bratrské rodině (říjen 2004) mě zaujal a tak se v tomto duchu zamýšlím nad stavem sboru, kam již šest let sama patřím.

Mám za to, že církev je podobna letadlu, jehož start se udál o letnicích (Skutky 2) a jehož přistání je naplánováno v novém Jeruzalémě. (Zjevení 21) Má-li letadlo letět, musí letět – měnit svou polohu. Pokud letět přestane, pak spadne. Proměny současného světa nesmí církev minout. Máme-li jako církev přinášet evangelium o Pánu Ježíši dnešnímu světu, musíme v dnešním světě žít, snažit se dnešnímu světu porozumět a ukazovat na řešení problémů, které je v Kristu nabízeno. Je třeba změny a „letět“ s dobou, ne-li, pak podobně jako letadlo spadneme. (1. citace)

Z výročního členského shromáždění

Téměř polovina členů sboru je zapojena do pravidelné služby, počínaje zajištěním chodu bohoslužeb a konče nenápadnou službou někde v zákulisí. Děkuji všem vám, kteří myslíte na sbor

ve svých modlitbách a kterým záleží na tom, aby mezi námi Bůh působil. Sbor žije a slouží dovnitř i navenek díky Boží milosti, která v nás probouzí touhu dát se Bohu k dispozici.

Sborová statistika

K 31.12. 2004 měl náš sbor 170 plnoprávných členů (k 31.12. 2003 – 160 členů) a 28 přípravných členů. V roce 2004 bylo přijato 9 nových členů, 6 členů přišlo z jiných sborů CB, 2 členové přišli z jiných sborů, 2 členové byli vyloučeni, 1 člen zemřel.

Výroční zprávu jsem četla se zájmem a skutečnost, že ve sboru slouží téměř polovina členů je na první pohled mimořádné sborové pozitivum. V zápětí jsem byla překvapena kolik bylo ve zprávě uvedeno jmen, které vůbec neznám. Vzala jsem si tedy list papíru a začala psát dva sloupce – dvě křídla těch, kteří náš sbor nesou. Ve zprávě bylo vyjmenováno celkem 75 osob, z toho jsem jich znala 32. Není to poprvé, kdy jsem byla zasažena skutečností, jak málo se známe. V době, kdy jsme byli ve sboru sami noví, jsme spolu s americkými misionáři navrhli staršovstvu, že by pro snadnější orientaci, modlitby, možnost seznámení a obecnství, pomohl sborový adresář. Tento návrh neprošel.

Bývá dobrým zvykem, aby na začátku bohoslužby byli přivítáni, případně představeni hosté. Do našeho sboru přichází mnoho návštěvníků, někteří se rozhlízejí, kde by mohli zakotvit, ale protože si jich nikdo nevšimne, odcházejí a už se nevrátí. V našich řadách je mnoho dlouhodobě „nových“, které nikdo nezná a nikdo se o ně nezajímá. To jsem si osobně ověřila, když jsem vypomáhala v počátcích nové služby nedělního vítání. S každým, kdo přicházel, jsem prohodila pár slov a objevila jsem řadu lidí, kteří chodí do našeho sboru více než tři roky – přesto zůstávají dlouhodobě noví. V minulosti byl tento problém otevřen během sborového setkání, které mělo hledat cesty, jak

40 ZÁPAS O DUŠI

vylepšit sborový život. Setkání bylo sice podnětné, ale od té doby se toho moc nezměnilo. Jen několik příkladů z minulých dnů. Před dvěma týdny jsem byla překvapena, že jedna z členek sboru se podrobuje již několik týdnů chemoterapii. Většina z nás o tom neví.

O týden později jsem se dozvěděla, že otec tří dětí pracoval dočasně na poloviční úvazek, protože manželka musela pečovat o svého otce, který byl po operaci a maminka po mrtvici. To vše jsem se dozvěděla během spěšného odchodu dotyčného ze sboru. Kdo z nás zná, nebo koho vlastně zajímají potřeby jednotlivců? Jak můžeme nést břemena jedni druhých, když o jejich břemenech nic nevíme a vlastně jeden druhého ani neznáme.

Ano, máme ve sboru modlitební strom, máme diakonii, bohatý program pro děti a mládež, ale určitě máme rezervy mezi těmi, kteří by rádi pomohli právě ve chvíli krize, ale neznají potřeby. Na koho se obrátíme sami, přijde-li krize? Jsme na takové situace jako sbor připraveni?

A znovu mám před očima ten sborový obraz (nejen toho našeho) letadla. Při nedávné návštěvě jednoho dynamického a rostoucího sboru v USA, který by s naším sborem rád navázal spolupráci, jsme prožili nádherný let v kabině první třídy. Vítací služba byla i na parkovišti a radostně zdravila a směřovala příjíždějící. U každého vchodu do modlitebny byla usměvavá vítací služba. Před bohoslužbou byli představeni a přivítáni noví zájemci o službu ve sboru. Každou neděli po skončení bohoslužeb se mohou přítomní vydat na levé křídlo auditoria – to je pro ty, kteří potřebují modlitbu, pomoc, radu, ... na pravé křídlo se vydávají ti, kdo by se rádi zapojili do sborové služby. Každý se pak cítí ve sboru nejen vítaný, ale i potřebný. Noví lidé přicházejí a nacházejí svůj domov. Po zvážení jejich obdarování a přidělení a zapojení do služby, jsou pak představeni celému sboru. Jejich příklad je vzorem pro další nově

přichozí. A sbor roste, slouží a je požehnaním nejen dovnitř, ale i navenek. A na závěr 2. citace:

Na straně druhé však církev nikdy nesmí zapomínat na kurz, který je našemu „letu“ předepsán. Nedrží-li se letadlo předepsaného kurzu a pokynů z centra řídicího letový provoz, pak se nejen dostává do značného nebezpečí srážky, ale je tu i vysoké riziko, že mine cílové letiště. Výpadek motorů během letu znamená, že se letadlo dříve či později zřítí. Změní-li církev kurz, který jí byl určen, pád na sebe nedá dlouho čekat. Mnozí lidé vidí místo církve pouze v sociální a charitativní oblasti, jiní by z ní rádi učinili morální apel naší společnosti. To vše v sobě práce církve jistě zahrnuje, ale církev tu má být především pro Boží oslavu, aby se Bůh mohl radovat z lidí, kteří jsou proměněni v srdci, myslí i skutku. Cílem církve je tvořit lidi podobné Pánu Ježíši, pravému člověku – ne svou mocí, ale mocí Ducha svatého. Tento kurz nikdy nesmíme ztratit ze zřetele.

Využíváme všech příležitostí ke službě a obecenství? Těšíme se v neděli do shromáždění, nebo přicházíme spíše ze zvyku nebo z povinnosti? Pokud budeme mít zájem jen o sebe a nebudeme věnovat pozornost jedni druhým, je to naše ztráta. Jediným východiskem pro dnešní církev je vytrvat a udržovat letadlo v dobrém technickém stavu a hlavně – držet se určeného směru, abychom i my naplňovali Kristův zákon:

◆ *Neste břemena jedni druhých a tak naplňte Kristův zákon. (Ga 6:2)*

– kas –

OBECEŇSTVÍ NEBO PÁRTY?

Před lety se mnou jedna moje kolegyně sdílela velké tajemství, které se týkalo pohostinnosti. Ne každý se cítí nejlépe ve společnosti a jen někteří lidé mají přirozený talent pohostinnosti, kdy

se jejich hosté cítí dobře. Můžete si myslet, že geny pohostinnosti jsou dědičné, ale to neznamena, že pokud nejste dcerou Magdaleny Rettigové, že se vás pohostinnost netýká.

Pohostinnost je totiž definice křesťanství nově přidaná. Nikdy nezapomenu, co mi řekla, protože to bylo tak jednoduché: „Když pořádáme párty, pozornost a chvála patří hostitelům. Kdo prokazuje pohostinnost, přináší slávu Bohu.“

Někteří křesťané považují pohostinnost za duchovní dar. V Písmu se dočteme, že každý věřící má alespoň jeden duchovní dar, určený k tomu, aby budoval Boží církve a sloužil Kristovu tělu. Jinými slovy můžeme říci, že tento dar není určen k našemu prospěchu, ale k užtku ostatním.

Máme sloužit lidem kolem nás, tělu věřících, rodiny a přátel. Zamyslete se. Jak snadno se do pohostinnosti vloučí pýcha. Oběd nebo večeře je „vizitkou“ kuchařského umění hostitelky. Domácnost, která je uklizená a nazdobená ukáže „kvalitu“ domácnosti. A když se pozvání vydaří, každý je přesvědčený, že hostitel a hostitelka mají jedinečný „společenský talent“. Ale pozor, takové soustředění na sebe může vést k inflaci sebehodnocení!

Biblická pohostinnost, na druhé straně, není o tom, jak udělat dojem. Je to umění zůstat sám sebou tak, aby se i hosté cítili sami sebou. Nezáleží na tom, zda připravíte hostům mraženou pizzu, nebo zda každé zákoutí svítí čistotou. Neformálnost, osobní vřelost a skromnost způsobí, že se hosté budou cítit přirozeněji a společně můžeme být blíže k Bohu. Pořekadlo, že nechodím na návštěvy tam, kde se necítím lépe než doma, je dostatečně výmluvné.

Také máte přátele, které rádi navštěvujete? Je to proto, že u nich bývá obvykle připraveno mnoho chodů servírovaných na nejlepším porcelánu a každé zákoutí domácnosti by obstálo „test bílé rukavice“? Sotva. Extravaganca a perfektnost není to pravé, proč se

cítíme na návštěvě příjemně. Pohostinnost, která není výsledkem generálního gruntování a zruinování rodinného rozpočtu, je požeňná, které promění setkání kolem stolu v něco, na co budeme rádi vzpomínat. I nevěřící může pocítit dotek Boží lásky skrze hostitele, přijde rád znovu a i jeho srdce může být povzbuzeno a potěšeno. V Římanech 12,13 jsme vyzýváni, abychom pěstovali pohostinnost:

◆ ... v potřebách se dělte se svatými, věnujte se pohostinnosti.

Věnujeme se pohostinnosti, jak bychom měli nebo mohli? Téměř každý z nás dává přednost společenským událostem, kdy se jedná o setkání s kolegy ze zaměstnání nebo hosty z jiných míst. Setkání o svátcích a oslavách výročí bývá největší stresový faktor, i když pro mnohé svátky a oslavy nejsou jediným zdrojem napětí. Pokud ve vás představa „dokonalé hostitelky“ vyvolává paniku, zapomeňte na snahu ukázat hostům, co dokážete. Místo toho ukažte, co skrze vás dokáže Bůh. Přestaňte si dělat starosti, vložte je na Hostitele a On se postará i o prašná zákoutí.

Pamatujme si, že většina hostů nepřichází proto, abychom jim ukázali, jak žijeme. Určitě by dali přednost tomu, aby se mohli chovat jako součást rodiny. V 1. Janově jasně říká, že když máme v lásce jeden druhého, ukazujeme svoji lásku k Bohu. On nás přijímá a miluje bez podmínek. Podobně, když projevujeme lásku a pohostinnost jeden druhému, sloužíme Bohu.

Opakování vede k dokonalosti

Pro někoho je pohostinnost snadná, pro jiné je to velmi obtížné. Není jednoduché vydat sám sebe, natož když jsou naše finanční možnosti omezené. A tak jako většina věcí v životě, ani pohostinnost se nám nepodaří napoprvé, ale nedejte se odradit. Ten, kdo to zkusí opakovaně, má naději, že se bude cítit lépe při dalším pokusu. Vše záleží na osobním postoji a ochotě překonat sebe sama. Mnozí lidé jsou soustředění spíše na to, co jim chybí, místo na vděk

42 ZÁPAS O DUŠI

za Boží požehnání. S trochou přípravy – a vrchovatou mírou modliteb – budete i vy připraveni sdílet váš domov s přáteli, sousedy a dokonce i s cizinci, které vám Bůh pošle do cesty. Přesvědčte se. Časem poznáte, že lidé k vám nepřicházejí jen proto, aby se u vás dobře najedli a napili, ale přicházejí proto, že cítí skutečný zájem. To je ta chvíle, kdy se i vaše domácnost stane útočištěm bližních, které k vám Bůh posílá.

– Nancy Twigg –

www.SheLovesGod.com

SMUTNÁ REALITA nepravého obrácení

V roce 1998 vydalo nakladatelství Evangelical Press moji knihu „Jsi skutečně znovuzrozen?“, což byla studie pravých a falešných obrácení. Měl to být výsledek mé několikaleté práce o podstatě křesťanského obrácení, tak jak jsem jej vnímal pod vlivem učení evangelikálního křesťanství podle Charlese Finneyho, kdy jsem si uvědomil, že recitace „modlitby hříšníka“ nezajišťuje opravdové obrácení a spasení.

Pochybná obrácení byla něco, čeho jsem si byl vědom, dokud jsem byl zastáncem běžně vyučované armeniánské teologie. Sám sobě jsem zdůvodňoval neúspěchy nebo odpadnutí tím, že nově obrácení neměli dostatek pastorační péče, že za vše může ďábel, osobní neposlušnost a podobně. Také musím ke své lítosti doznat, že jsem byl během sedmdesátých let přesvědčen, že ten, kdo mluví v jazycích, musí být pravý křesťan – protože nikdo nemůže mluvit v jazycích bez působení Ducha svatého. Ten, kdo má Ducha, musí být znovuzrozen! V té době jsem nechápal, že to, co můžeme vidět a slyšet, může být také napodobováno. To bylo asi nejhorší nepochopení obrácení, ale existují mnohem nenápadnější formy nedorozumění.

Duchovní zkušenost

Od vydání knihy jsem dostal desítky dopisů a svědectví kazatelů, kteří sdíleli

jejich zkušenosti s nepravým obrácením. Ve skutečnosti, ještě jsem nepotkal kazatele, který by si nebyl vědom nebezpečí falešných obrácení – která vycházejí z osobních zkušeností. A od té doby, kdy jsem knihu dopsal, mám opakované zkušenosti s falešným vyznáním víry, z nichž některé jsou opravdu kuriózní.

Poznal jsem muže středního věku, který měl tři různé duchovní zkušenosti. Podle něj, jedna z nich měla být setkání s Ježíšem. Byl vzrušený, nabitý energií, jeho křesťanský zápal byl nepřehlédnutelný a přiváděl do sboru další neobracené lidi. Stal se z něj příkladný, neohrožený evangelista a začal být ve sboru velmi vážen. Jeho teologie měla solidní základy. Po všech stránkách to byl velmi příjemný a oblíbený člověk. Ale všiml jsem si, že o svém obrácení nevydal žádné svědectví, ani nic jiného, z čehož by se dalo usoudit, že je opravdu obrácený. A to mě trápilo.

Kritická otázka

Další mladší muž, po krizové zkušenosti, si vzal bibli a začal si v ní číst. Četba mu přinášela uklidnění a povzbuzení. Začal se o svoji pozitivní zkušenost dělit s ostatními a jeho svědectví o Ježíši se setkávalo s určitým úspěchem. Sám však neměl ani nejmenší potuchy o tom, co je to obrácení na biblickém základě. Jeho kázání a svědectví měla určitý stupeň světla a zápalu, ale jen zřídka hovořil o díle Ježíše Krista na kříži. Pod jeho službou lidé pocítili nadšení, jejich životy se vylepšily a i oni projevovali zápal. Musel jsem se na tyto dva muže podívat blíže, protože se naše životní cesty a služba překrývaly. Co víc, měl jsem příležitost s nimi hovořit v soukromí o jejich osobním obrácení. To není něco, co běžně dělám, ale možná bych měl. Stále častěji vidím, že obrácení je kritická zkušenost. Můžeme lidi naplnit nejrůznějšími sborovými aktivitami, ale jen odtud potud – věčnost má mnohem větší váhu. V 2 Korintským 13:5 je psáno:

- ◆ *Sami sebe se ptejte, zda vskutku žijete z víry, sami sebe zkoumejte. Což nechápete, že Ježíš Kristus je mezi vámi? Ledaže jste před ním neobstáli!*

Křesťanizován (Christianised)

Ježíš ve svém Kázání na hoře, ale i v jiných textech, před falešnou vírou varoval:

- ◆ *Ne každý, kdo mi říká „Pane, Pane“, vejde do nebeského království, ale ten, kdo koná vůli mého Otce, který je v nebesích. Mnozí mi v ten den řeknou: „Pane, Pane, copak jsme ve tvém jménu neprorokovali? Nevymítali jsme ve tvém jménu demony a nedělali jsme ve tvém jménu mnoho zázraků?“ A tehdy jim vyznám: „Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mě, vy, kdo konáte nepravost!“ (Matouš 7:21-23)*

Varoval i apoštol Pavel:

- ◆ *Zkoušejte sami sebe, zda jste ve víře, sami sebe prověřujte. Neznáte snad sami sebe, že je ve vás Ježíš Kristus? (Pokud ovšem nejste zavržení.) (2K 13:5)*

Známe také příklad kouzelníka Šimona z knihy Skutků:

- ◆ *Jeden muž jménem Šimon však v tom městě předtím provozoval magii a ohromoval samařský lid, neboť říkal, že je někým velikým. Všichni, od nejmenšího až po největšího, ho poslouchali a říkali: „Tento je jistě ta veliká Boží moc!“ Poslouchali ho však proto, že je dlouhou dobu ohromoval svou magií. Když pak uvěřili Filipovi kázánci o Božím království a o jménu Ježíše Krista, dávali se muži i ženy pokřtít. Tehdy uvěřil i sám Šimon, a když byl pokřtěn, držel se Filipa. A když viděl, jak se dějí veliká znamení a zázraky, žasl. Když pak apoštolové v Jeruzalémě uslyšeli, že Samařští přijali Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana. Ti přišli a modlili se za ně, aby přijali Ducha Svatého. (Na nikoho z nich totiž ještě neseštopil, ale byli pouze pokřtěni ve*

jméno Pána Ježíše.) Tehdy na ně vkládali ruce a oni přijímali Ducha Svatého. A když Šimon spatřil, že se Duch Svatý dává skrze vkládání rukou apoštolů, přinesl jim peníze se slovy: „Dejte i mně tu moc, aby každý, na koho vložím ruce, přijal Ducha Svatého!“ Petr mu však řekl: „Tvé peníze ať jdou s tebou do záhuby, protože ses domníval, že Boží dar lze získat za peníze! Nemáš podíl ani účast na této věci, protože tvé srdce není před Bohem upřímné. Proto čiň pokání z této své špatnosti a pros Boha – snad ti ten úmysl tvého srdce bude odpuštěn. Vidím tě totiž ve žluči hořkosti a v poutu nepravosti.“ Šimon tedy odpověděl: „Vy se za mě modlete k Pánu, aby na mě nepřišlo nic z toho, co jste říkali!“ Když tedy vydali svědectví a domluvili Pánovo slovo, vrátili se do Jeruzaléma a v mnoha samařských vesnicích kázali evangelium. (Sk 8:9-25)

Nepravé obrácení je, podle mého, mezi námi, kdo sloužíme na evangelizačním poli západního světa, kde je tak snadné být pokřesťanštěn, aniž by se dotýčný stal křesťanem, podceňovaná záležitost. Ale kdo se chce něčím podobným zabývat? I pro mně je to nepříjemné, proto odkládám tak dlouho, až na vše zapomenou, nebo do chvíle, kdy se mě to osobně nedotkne. Pak už není jiné cesty a to byl právě případ oněch dvou mužů, o nichž jsem se již zmínil.

Který kazatel pocítí nadšení, když má kázat na téma, které má varovat před falešným obrácením? Vy, kdo rádi osobně svědčíte o Ježíši Kristu svým přátelům a známým – jdete s nimi v otázkách spasení hlouběji? Sotva. Obvykle si myslíme, že když používáme naučená slova, tak jak to v křesťanském prostředí chodí, jsme spokojení. Nechceme nikoho posuzovat ani vidět, že mnozí jsou schopni říkat a dělat to, co se od nich očekává, a přesto se z nich nestali křesťané. Znáte lidi, kteří se více spoléhají na doktrinální jedineč-

44 ZÁPAS O DUŠI

nost, osobní zbožnost, duchovní zkušenost, modlitby a rozhodnutí – než na dokonané dílo Ježíše Krista?

Pochopení spasení

Ano, vím, že moje závislost na tom, co pro mě Ježíš udělal, mě nespasí. Je to Ježíš, kdo mě spasil skrze svoji zástupnou oběť; Jeho osobní povolání a vyvolení z milosti. Pokud pochopím, co je spasení, budu také vědět, že je to dílo Boha Otce a Syna Krista. Nemusíte se mnou plně souhlasit, možná, že vás tento článek dokonce popudí, přesto vás prosím – zvažte, co říkám o nepravosti spasení. Pokud jste kazatel, je to přímo v popisu vaší služby, abyste se ptali vašich svěřenců i na zkušenost, která vedla k obrácení. Možná budete radostně překvapeni, ale také můžete být zdrceni. Ať už to dopadne jakkoliv, může z toho vzejít dobrý konec. Na jedné straně, člověk může být velmi povzbuzen ještě větší jistotou spasení; v opačném případě má dotyčný příležitost, aby získal v Ježíši Kristu opravdovou víru. Pokud to uděláte správně, bude výsledkem vaší služby to, že spasení lidé uslyší Krista, který jim řekne:

◆ *Správně, služebníku dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým; vejdi a raduj se u svého pána. (Matouš 25:21)*

Doufám, že se nikdy od tohoto způsobu služby neodkloníte – protože vše ostatní není tak důležité ani srovnatelné s tím, jak kážeme evangelium.

– Kent Philpott – *ET International*

<http://www.evangelicaltimes.org>

TŘI SVĚDECTVÍ

I. Dopis č. 289

Milí manželé Steigerovi, srdečně vás zdravím, děkuji moc za vaše modlitby a lásku, kterou jste během života projevovali mému tatínkovi. Přejde mi, že Bůh chce, abych vám napsala. Tatínek 2. března zemřel, poté, co před rokem a čtvrt prodělal operaci srdce, po níž se dlouho zotavoval a následně onemocněl rakovinou plic. Chvála Bohu, že se mu mohl tatínek

odevzdat. Náš Bůh je veliký nad naše představy, je tak milosrdný.

Mezi posledními slovy, které byl schopen vyslovit, byly věty: „Pán Bůh ví, proč to dopouští, myslím si, že je to k dobrému...“ Poslední týdny svého života trávil na modlitbách a povídal mi o tom. Jsem vděčná za to, že jsem poslední měsíce tatínkova života mohla žít společně s ním v jednom domě a mohli jsme mluvit více o Bohu. Maminka ani babička nejsou věřící. Prožívají teď velmi těžké chvíle. Snad Pán Bůh dá milost oběma matkám, aby přijaly Boží oběť na kříži. Mám naději.

Děkuji i za tatínka za ZODY; právě skrze ten lednový se mnou Bůh mluvil o vás. Přeji vám pokojné a radostné dny, ať se vám daří ve všem dobrém.

– Pavla H., Ostrava –

II. Odešel kamarád

Poprosili jsme Pavlu, abychom mohli její dopis použít jako úvod malého svědectví a vzpomínky nejen na kamaráda, ale jak doufáme i na bratra v Pánu Ježíši Kristu.

Ladík a já jsme byli během studentských let velmi dobrými kamarády, přestože jsem byl o čtyři roky starší. Ladík pocházel z komunistické rodiny. Moje rodiče, obzvláště maminka, komunisty nesnášela. Vyrůstal jsem v katolické rodině v Praze. Spolu se starším bratrem jsme ministrovali v kostele u sv. Petra. Během raných padesátých let byla celá naše rodina ve veřejném zájmu z Prahy vystěhována. Od té doby můj otec fáral na šachtě v Ostravě. Veškeré náboženské aktivity rodiny ustaly a z otce se stal víceméně agnostik. jenž předčasně zemřel na silikózu.

Během dalších let, obzvláště během vojny a studentských let na Báňské, jsem byl víceméně agnostikem. Moje přátelství s Ladíkem bylo neobvyklé – on z komunistické rodiny, já z rodiny, která prošla komunistickými represemi. Co jsme však měli společné, byla nevíra. V začouzených hospodách jsme pili pivo a dohadovali se o politice a „ne-

smrtnosti chrousta.“ Na Ladíkovi bylo něco zvláštního – hledal pravdu. Z hloubi duše věřil, že problémy lidstva vyřeší spravedlivý řád, což byl pro něj tehdy komunismus. Později, když jsme ukončili studia, získal místo na Vysoké škole báňské. Po sametové revoluci se stal starostou jedné městské části Ostravy. To byla léta Ladíkova života, zatímco já jsem žil s rodinou ve Spojených státech, protože jsem nechtěl odejít se Sovětským svazem na věčnost... Taková byla naše minulost.

Když jsme se v r. 1992 vrátili jako misionáři, sešli jsme se s Ladíkem několikrát. Nic se nezměnilo. Ladík byl stále silný kuřák a když jsem mu řekl, ať mi ukáže co má v kapse saka, jako by 23 let odloučení nebylo: měl tam cigarety, sirky, gumu a několik špačků tužek. A jako za starých dnů, jsme se začali bavit o politice a na téma jestli existuje Bůh? Ladíkův svět v roce 1989 utřil šrámy, na mnoho věcí změnil názor a byl ochotný naslouchat. Věděli jsme, že má věřící dceru a znali jsme několik lidí ze sboru, kam dcera docházela, kteří se Ladíkovi příležitostně věnovali a modlili se za jeho spasení. Po celou dobu jsme mu posílali Zápas o duši, ale nikdy na něj nereagoval.

Pak jsme dostali dopis od dcery, kterým jsme tuto vzpomínku otevřeli. Na jednu stranu nás zarmoutil a na druhou nám dal velkou naději. Věříme, že se s Ladíkem setkáme u nohou našeho Pána. Bůh je všemohoucí. Když se Ladíkovi zhroutil svět, když ztratil zdraví a déle než rok bojoval o život, který skončil v 60 letech, věříme, že Bůh mu ve své milosti dal nové srdce a věčný život.

Jak bych si přál, aby každý z nás měl stejnou naději podobnou svědectví, jaké po sobě zanechal Ladík u všech ostatních spolužáků, kamarádů a členů rodiny. Ano, ztráta bolí, naděje hojí a vítězství v Kristu je vrchol. Vše ostatní je jen pomíjivost. V žádném případě si nedávám zásluhu za Ladíkovo spasení, jen si znovu uvědomuji Boží milost,

protože především já, ale i Ladík jsme byli z pohledu spolužáků posledními kandidáty uvěřit v Boha. Boží cesty jsou ale nevyzpytatelné, a tak touto cestou děkuji všem, koho si Bůh použil v zápasu o Ladíkovu duši.

kamarád a bratr – pavel steiger –

III. Nechtěné dítě

Narodila jsem se jako nechtěné dítě pár měsíců po rozvodu mých rodičů. Vychovávala mě babička a maminka, obě se hlásily k římskokatolickému vyznání. Jejich víra se projevovala křížem visícím na stěně a pravidelnou návštěvou kostela – chodily na půlnoční. Maminka byla vždy pro svobodu, proto mě ani sestru k římskokatolické víře nevedla a říkala: „Však ony holky, až budou mít rozum, si samy vyberou.“

Měla pravdu. Vybrala jsem si zdravotnické povolání a lákalo mě všechno, co s medicínou aspoň trochu souviselo. Třeba jóga, siderické kyvadlo, mantry... Nakonec jsem se však považovala za silnou ateistku. Plně jsem se oddala humanistickým ideálům, sloužila jsem trpícím lidem a moc mě to bavilo.

Když jsem začala vyučovat ošetřovatelství studenty SZŠ, zaujalo mě chování jednoho žáka. Byl tak jiný než ostatní! Třeba si nad lůžkem s nemocným zpíval. Stlal mu postel a radost z něj jen zářila. Kde jí bral? A ty jeho řeči! Když jsme se bavili o krevním obraze nemocného, tak to ještě šlo. Daniel vyjmenoval všechny hodnoty přesně. Pak přišla řeč na pacientův psychický stav. „Co myslíte, Dane, že je příčinou opakujících se stavů beznaděje u paní XY?“ Prý hřích. Hm. A teď je čas opakovat probranou látku. Dnes je na řadě tematický celek Péče o mrtvé tělo. Ptala jsem se studentů, na kterou část mrtvého těla připevníme lístek se jménem, aby nedošlo k záměně těla. Daniel mi položil otázku, zdalipak vím, co se stane s duší zemřelého po smrti. To už bylo hodně provokující! A navíc ten kluk vypadal úplně vážně. Ne, on se neptá z hecu. To není puberták snažící se na

46 ZÁPAS O DUŠI

sebe upoutat pozornost nebo zabavit učitelku, aby nezkoušela...

Začali jsme se s Danem scházet ve studovně i po vyučování, dostala jsem od něj ekumenický překlad bible a pozvání do shromáždění. Trpělivě mi vysvětloval různé nejasnosti a otázky. Když už jsem měla přečtený celý Nový zákon a část Starého, vyzval mě, abych učinila rozhodný životní krok a odevzdala svůj život Pánu. „Vždyť ty už víš o Bohu úplně všechno, proč se k němu konečně neobrátíš?“ Ano, já jsem věděla, že jsem hříšná, moc hříšná, poznala jsem, že potřebuji Spasitele, a měla jsem také jasno v tom, že pokud je nějaká víra správná, tak je to víra křesťanská. V bibli jsem viděla Knihu, která mi pravdivě představuje Boha. A také jsem pochopila, že pokud chci věřit Kristu, musím přijmout biblické učení jako celek beze výhrad.

A právě v tom byl háček! Vlastně tři háčky. Pokud chci věřit Pánu Ježíši Kristu, musím opustit své evolucionistické přesvědčení a nahradit ho vírou v Boží kreaci. Víím, že musím přijmout jako skutečnost narození Ježíše z panny a uvěřit v Jeho vzkříšení. Chápete to? V době, kdy se v medicíně řeší problematika umělého oplodnění a etické otázky euthanasie, jdou na mě křesťané s neposkvrněným početím a zmrtvýchvstáním. Ale na každém šprochu je pravdy trochu, připouštím, že by teoreticky šlo provést asistovanou reprodukci při zachování hymenu, ale bible přece jen mluví o něčem jiném: *moc Nejvyššího tě zastíni...*

Nastalo období, kdy jsem se modlila: „Pane Ježíši, já ti chci věřit, vážně, ale já to prostě nedokážu. Nejsem schopná uvěřit ve Tvé zázračné narození ani vzkříšení. A také mám problém uvěřit ve způsob, kterým jsi stvořil svět.“

Bůh mi nejprve pomohl s tím posledním problémem. Byla jsem v prvním ročníku VŠ a „náhodou“ se nám do osnov připlétl předmět, který se běžně vyučuje až v posledním, šestém ročníku. Byla to integrální antropologie a já

jsem se jí začala zabývat dost do hloubky (o pět let dříve než jiné ročníky!). Srovnávací metodou jsem si vedle sebe postavila fakta hovořící pro a proti modelu evoluce a kreace – a najednou jsem nechápala, jak je možné, že jsem tak dlouho věřila Darwinově teorii. To, co lze o Bohu poznat, je mi přístupné, Bůh mi odhalil Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, poukázal na to, co lze od stvoření světa vidět, když přemýšlím o Jeho díle.

Ale co ty Boží zázraky? Ty přece nemají žádné logické opodstatnění! Jak mám přijmout něco, co se vymyká zdравému rozumu? Mé srdce hořelo pro Ježíše, ale myšlení zůstávalo v zajetí racionalismu. Dál jsem četla bibli a přitom se zmateně modlila. Duch Svätý (ano, dnes vím, že to byl On) mi ukázal, že víra v Boha a Jeho nadpřirozenou moc není nic proti rozumu, ale stojí vysoko nad rozumem (není tedy iracionální, jak jsem ji chápala doposud, ale je supra-racionální). Takže: pokud chci věřit Kristu, nemusím kvůli tomu odložit rozum stranou, stačí podřídít svou mysl Božimu zjevení v Písmu. Krátce nato jsem uvěřila bibli beze zbytku – najednou pro mne nebylo problémem přijmout jakýkoliv zázrak popsany v Písmu. I když jsem tehdy netušila nic o predestinaci, věděla jsem, že změna mého myšlení není mojí zásluhou – spasení není z vás, je to Boží dar.

Jednoho dne večer se přede mnou otevřela úzká nebeská brána a Někdo uvnitř volal: „Vyvol si Mě a vejdi!“ S pohledem upřeným na Krista jsem vstoupila. Objala mě Boží přítomnost. Obrátila jsem se – a nad touž branou, kterou jsem vstoupila dovnitř, se skvěl nápis: „Vyvolil jsem si tě Já – ještě před stvořením světa.“ Bylo to 25. září 1994 a od té doby vím, že jsem Bohem chtěné dítě. – Věra H. –

A Izaiáš má odvahu říci: 'Dal jsem se naléztí těm, kteří mě nehledali, dal jsem se poznat těm, kteří se po mně neptali.'
(Římanům 10:20)

VÝROČNÍ KONFERENCE HCJB V PRAZE

První týden v červnu se sjelo do Prahy 54 misijních pracovníků z 15 různých zemí, kteří pracují v Euro-asijském regionu a 9 členů řídicího týmu HCJB. Pracovníci regionálních kanceláří přijeli z Holandska, Polska, Německa, Rumunska, Ruska, Slovenska, Ukrajiny, Švédska, Švýcarska, Španělska, Ameriky, Kanady, Ekvádoru a od nás. Pospat průběh celé konference by bylo na samostatné vydání ZODU, takže jen telegraficky to nejzajímavější. Rozhlasové vysílání:

- Euro-asijský region tvoří 17 národů, které představuje partnerství se 17 FM, 1 AM a 16 vysílači, které pořady přejímají. Regionální pracoviště pomáhají založit řadu nahrávacích studií a připravují místní pracovníky pro mediální služby.
- V r. 1989 křesťané v Rumunsku požádali o 13 rozhlasových licencí, získali jich 6. Licence je vlastněna trojicí evangelikálních církví – baptisty, pentekostály a Křesťanskými sbory. Rada místních sborů je do rozhlasové práce zapojena a křesťanské vysílání je v Rumunsku součástí života církve. Situace je natolik příznivá, že vyřízení žádosti o satelitní licenci je otázkou dvou měsíců.
- V Estonsku jsou 3 FM licence, 6 FM vysílačů, které pořady přejímají, běží vysílání do věznic.
- V Maďarsku se vysílá 3 hodiny týdně, je zažádáno o vysílací licenci.
- Litva má 1 FM vysílač a 10 FM vysílačů, které pořady přejímají a další dva budou připojeny – celkem je pokryto 95 % území Litvy.
- Polsko – CCM má 5 FM licencí a o další žádá. Týdně poslouchá křesťanské vysílání asi 300 tisíc posluchačů.
- Severní Afrika a Střední východ má 300 milionů obyvatel, vysílá se ze Španělska prostřednictvím satelitu.
- České a slovenské pracoviště HCJB World Radia pokračuje ve vydávání časopisu Zápas o duši, pravidelně rozšiřujeme webové stránky, pracujeme na přípravě vysílání prostřednictvím internetu. Již léta se modlíme a připravujeme na satelitní éru spolupráce s TWR CZ. Do konce letošního roku by se vysílání mělo stát skutečností – viz oznámení níže. Na Slovensku pomáháme s přípravou rozhlasových pořadů, které se vysílají prostřednictvím Rádía Lumen.

Příštím rokem přijede z USA posílit náš tým Mike a Elen Dworak, kteří budou pomáhat místním křesťanům Euroregionu v začátcích rozhlasového vysílání. Další tým, který bude odpovědný za výcvik mediálních pracovníků, je v procesu přípravy na přesun do Prahy. Prosíme, modlete se, aby Bůh použil i naši zemi podobně jako Ekvádor jako místo, odkud se bude evangelium šířit do celého regionu.

– Steigerovi –

Spolupráce HCJB World Radia a TWR – CZ:

S radostí oznamujeme, že v úterý, 19. dubna 2005, proběhlo v Bratislavě závěrečné slyšení licenčního řízení před Radou pro vysílání a retransmisi satelitního vysílání. Zde je úryvek z dopisu pracovníků TWR CZ:

Vážení přátelé, Bůh nám dal další možnost šíření jeho poselství. Sami jsme to chtěli, pracovali na tom a Bůh se přiznal ke čtyřletému přípravnému úsilí. Modlili jsme se za tuto možnost a ta je teď tady. V nejbližší době prožijeme asi velice těžké období. To, o čem jsme hovořili, co jsme si nějak představovali, se velice brzy stane realitou a nejsme si jisti, zda neuvidíme i druhou stranu této mince: dno svých sil, načaté díry ve vzájemných vztazích, ochotu ke změně osobních priorit, zklamání v naplnění svých představ a podobně... Zmiňuji se o tom především proto, že potřebujeme podporu mnohých modlitebníků, potřebujeme nové spolupracovníky a potřebujeme hodně pracovat sami na sobě. Ale je to všechno jen druhá strana mince – ta první a pro nás strategicky důležitá, je zvládnout tento úkol a přistoupit k této práci s vědomím, že nám jde o Boží slávu, o účinné sdílení nejdražší informace na světě a že nás Bůh vede touto cestou.

Licence je platná osm let. Je to málo, nebo hodně? V každém případě je to čas, který máme možnost využít k naplnění poslání každého v Kristu znovuzrozeného člověka. Společně se slovenskými kolegy chceme signál ze satelitu nabídnout i provozovatelům pozemního vysílání a kabelových rozvodů. Současně chceme zahájit i internetové vysílání. Nepřetržitě vysílání bychom rádi zahájili v závěru letošního roku. Vysílání bude realizováno pod česko-slovenským názvem RÁDIO 7. Naší touhou bylo a zůstane „být misijním nástrojem“ každého z Vás, vašeho sboru, Vaší rodiny.

– Aleš Bartošek –

**Objednávky časopisu, knih, nahrávek a
případné připomínky adresujte na
<zod@hcjb.cz> nebo:**

Distribuce CZ

HCJB – ZoD Distribuce
P. & K. Steiger
Hošťálkova 1,a
169 00 Praha 69 – Břevnov

Distribúcia SK

HCJB – ZoD Distribúcia
M. & A. Zavilla
Jiráskova 165/10
916 01 Stará Turá

**Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou
Variabilní symbol je na Vaší etiketě**

Název účtu:

ZOD – HCJB World Radio

Číslo účtu:

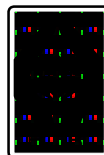
KB Praha 1; Pobočka Pohořelec 22
96538621/0100

Názov účtu:

HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko

Číslo účtu:

VUB Trenčín, Exp. Stará Turá
49134202/0200

WORLD
RADIO

<http://www.hcjb.cz> nebo <http://www.reformace.cz>

**Pokud máte přístup na webové stránky • Sledujte denní zpravodajství
z křesťanského světa • Můžete poslouchat nebo si stáhnout několik
set audio pořadů nejen z produkce HCJB, ale i z produkce TWR •
Přečtěte si všechny ZODY od roku 1989 • Přečtěte si desítky úvah •
Podívejte se na vznikající složku s elektronickými knihami •
Ve složce o Ekvádoru najdete mnoho zajímavostí •
Chystáme pro vás video a další novinky**

**HCJB on-line vysílání na <<http://www.lumen.sk>>
od 1. 4. 2003 každou neděli od 10:45 do 11:00**

ZÁPAS O DUŠI © vydává ZOD – Zápas o duši, HCJB – World Radio
Hošťálkova 1a, 169 00 Praha 6

Redaktoři Ing. Pavel a Klara Steigerovi, Hošťálkova 1a, 169 00 Praha 6
Tiskne PBtisk s.r.o., Prokopská 8, 261 01 Příbram VI
Vychází čtyřikrát do roka. **NEPRODEJNÉ !**